

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XXXVIII | NÚM. 2022
2,90 € | 24 JUNY 2018

Església Major de
Santa Coloma de Gramenet
amb una pancarta convidant a
l'acollida.
*Foto: Joan
Guerrero*

EN PRIMER PLA (P. 8-15)

Migracions i humanitat

Descobrint els signes
dels temps en el
fenomen migratori

P. 36-37

Tres voluntaris
expliquen
el seu
testimoni com
a monitors
de diverses
associacions

Ràdio Estel

espai de trobada, participació i diàleg

el Rosari

Cada dia a les 7 h,
amb els seminaristes de Catalunya

actualitat,
Església
esports Cultura
Solidaritat
online
Radioestel.cat
a la carta

Barcelona, 106.6 / Tarragona, 100.6 / Girona, 103.4 / Lleida, 91.5 / Catalunya Central, 93.7 / Vic, 98.4
Tortosa, 90.1 / El Garraf, 96.8 / La Cerdanya, 104.4 / La Seu d'Urgell, 105.0 / Andorra, 107.5

Available on the
App Store

Android app on
Google play

Obrim-nos!

L'anunci que el president del govern espanyol Pedro Sánchez oferís el port de València per acollir els més de 600 emigrants a bord de l'Aquarius que navegava en la perplexitat per les aigües de la Mediterrània, després de rebre diverses negatives, ha estat una bona notícia. Si més no, ha estat un gest eloqüent. Cal pensar, però, quin serà el destí final d'aquestes persones, com acollir-les amb dignitat i justícia i com acompanyar-les.

Catalunya des de sempre ha estat terra d'acollida. Cada dia gairebé 34.000 persones es veuen obligades a marxar de casa seva. Les polítiques migratòries dels estats europeus, però, no han estat a l'alçada de l'exigència humanitària d'aquesta emergència: milions de persones esperen en camps de refugiats i en ciutats no segures a ser reasentats a territoris on tinguin una millor acollida, més respectuosa amb els drets humans.

El cardenal Omella en un diàleg públic recent amb el jesuïta Alberto Ares, delegat del sector social de la Companyia de Jesús a Espanya, afirmava: «Estem massa tancats, obrim-nos. Ningú no és propietari ni d'aquesta terra, ni d'aquesta ciutat ni d'aquest barri.» El P. Ares al seu torn reclamava a les nostres famílies i comunitats més contacte directe amb la realitat de la migració.

Els catòlics hem de superar els models de caràcter assistencialista i treballar des d'un enfocament de restitució de drets. El papa Francesc parla d'acollir, protegir, promoure i integrar. En aquest sentit hi ha una oportuna guia de bones pràctiques per a l'acollida destinada a comunitats i parròquies obertes a l'hospitalitat elaborada per la Plataforma d'entitats cristianes amb els immigrants. S'hi afirma que tota la comunitat és la que acull i tota la comunitat és acollida. Que cal conèixer el qui s'acull, millorant sempre la qualitat de l'acollida, augmentant el temps i la dedicació, mantenint una actitud gratuïta, sabent canalitzar i dedicar, acompanyar, procurar la implicació i la participació de les persones en la comunitat, informar-se i formar-se sobre la situació i la problemàtica de les persones refugiades i immigrades i exigir als diferents partits polítics i administracions públiques un major esforç a favor de l'acollida, la integració social i la promoció dels drets de totes les persones refugiades i immigrades.

Olga Correa de MigraStadium apunta la importància dels espais celebratius en la construcció d'una societat acollidora i hospitalària. Poder celebrar la fe i la vida amb els migrants és la culminació de tot bon procés d'acollida.

Contingut

03
Editorial

05
La setmana

06
Opinió

08
En primer pla

16
Opinió

19
Vida eclesial

29
Cartes dels Pastors

30
Bíblia

32
Litúrgia

34
Espai lectors

36
Societat

38
Cultura

46
Agenda

47
Des del carrer

Dos religiosos espanyols, nous cardenals

PÀGINA 20

12
Alberto Ares

24
In memoriam

Monges: cultura i llibertat

PÀGINA 38

Sant Joan de Déu i l'exclúsó social

PÀGINA 22

45
Vida Creixent

La setmana en tuits

ENRIC VENDRELL @evendrella
Exdirector d'Afers Religiosos de la Generalitat

Sabent que dimarts vinent el Govern aprovarà el meu cessament, vull compartir amb vosaltres aquestes paraules de sant Pau llegides a l'Eucaristia d'avui: «Les coses que veiem passen, però les que no veiem duren per sempre.»

CARDENAL CARLOS OSORO @cardenalosoro
Arquebisbe de Madrid

El mandat és clar: «Era foraster i em vau acollir.» Més enllà de consideracions polítiques i legals, quan llegim la vida des de l'Evangeli, cerquem l'altre. #Aquarius és una crida de Crist a Europa.

XAVI CASANOVAS @xcasanovasc
Director de Cristianisme i Justícia

Podríem aprofitar el cas de Màxim Huerta per reobrir el debat sobre fiscalitat, sosteniment de l'estat del benestar i exemplaritat, em sembla una magnífica excusa i ens ajuda a repensar-nos com a societat.

ABERLADO ELÍAS @AbelardoElias
Analista internacional

Papa Francesc desitja que el Mundial Rússia 2018, que s'inaugura aquest dijous i serà vist per milions de persones al món, sigui l'ocasió de reafirmar la pau entre les nacions.

Zoom

EDUARD BRUFAU

Agustí Codinach

El 10 de juny passat va tenir lloc al centre de Barcelona la XII Caminada d'Agraïment als donants d'òrgans i teixits. Organitzada per l'Associació de Malalts de Ronyó (ADER) hi van participar un centenar llarg de persones. El recorregut va començar a la Pedrera i va acabar al monument dedicat als donants d'òrgans que hi ha vora la basílica de la Sagrada Família.

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA
Coordinador d'informatius

Actualitat religiosa

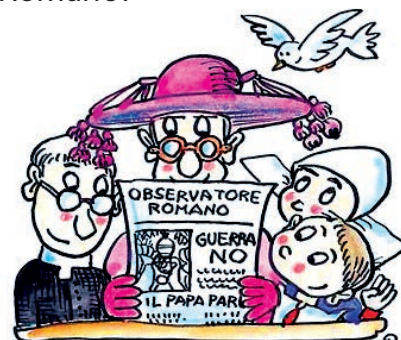
S'ha reflectit aquests dies el nostre esforç per oferir, amb immediatesa i rigor, aquelles notícies més rellevants sobre religió i vida eclesial. El 12 de juny en els diversos butlletins, emetíem tota la informació bàsica sobre el nomenament de Marcel·lí Joan com a nou director general d'Afers Religiosos de la Generalitat. L'endemà, en una entrevista a la primera hora de la Fórmula Estel, reivindicava «el document *El fet religiós a la Catalunya del futur*», presentat el febrer de 2017 al Parlament, com «el full de ruta» per a la seva gestió. També recordava que té «el bisbe Joan Carrera molt present cada dia», i el va definir com «un precursor del papa Francesc», per la seva sensibilitat «de finestres cada vegada més obertes en l'Església».

Entre els dies 11 i 12 de juny, informàvem sobre el nomenament de Josep Maria Turull com a nou rector de la Sagrada Família. Unes hores després, explicàvem la reestructuració en els àmbits pastorals de l'arquebisbat de Barcelona, amb reducció de delegacions. La creació de la nova àrea d'Anunci i Iniciació Cristiana, com també les de Fe i Cultura i Acompanyament del Laïcat, són alguns dels canvis. A més, Felip-Juli Rodríguez passa a ser el rector del Seminari Conciliar, en substitució de Turull.

L'efemèride de la setmana

1 de juliol del 1861:

es comença a publicar el diari *L'Osservatore Romano*.

ANTONI COLL
Periodista

Cada rei i pagès,
cada jove parella
enamorada, cada mare
i pare, cada infant
esperançat és un
raig de sol

PENSANT-HO MILLOR

Un astronauta al Govern

Gairebé al mateix temps hem tingut el nomenament dels consellers de la Generalitat i el dels ministres del Govern. El que m'ha cridat més l'atenció va ser el de Pedro Duque com a ministre de Ciència. I com que vivim en temps de tuits vaig escriure: «M'agrada aquest nomenament. Almenys tindrem un polític amb visió d'altura.»

Pedro Duque, enginyer aeronàutic amb matrícula d'honor a la carrera, un dia va llegir un anunci en un diari de l'Agència Espacial Europea que buscava astronautes. S'hi va presentar i el van seleccionar. De vegades, una petita decisió marca tota una vida. Va sortir dues vegades a l'espai: el 1998 en una nau americana, i el 2003, en una de russa.

Només aquest fet, passar nou dies a l'espai a bord d'un artefacte de la NASA i de més en una nau de Rússia, ja és una metàfora de com la ciència està per sobre de les rivalitats polítiques que van marcar dècades d'enfrontament i de competència en tots els àmbits.

Pensant en els conflictes que tenim al món, Duque participa sens dubte de les famoses reflexions que va fer l'astrònom americà Carl Sagan quan va obtenir una fotografia de la Terra feta pel *Voyager 1* a 6.000

quilòmetres d'altura. Es veia com un punt blau perdut en la immensitat de l'espai.

«Considera aquest punt. Això és aquí. Això és casa nostra. Això som nosaltres. Totes les persones que has estimat, conegut, de les quals alguna vegada n'has sentit a parlar, tots els éssers humans que han existit, hi han viscut. La suma de totes les nostres alegries i sofriments, milers d'ideologies, doctrines econòmiques i religions segures d'elles mateixes, cada caçador i recol·lector, cada heroi i covard, cada creador i destructor de civilitzacions, cada rei i pagès, cada jove parella enamorada, cada mare i pare, cada infant esperançat, cada inventor i explorador, cada professor de moral, cada polític corrupte, cada "superestrella", cada "líder suprem", cada sant i pecador en la història de la nostra espècie hi ha viscut —en una partícula de pols suspesa en un raig de sol.»

Si algun dia es reuneixen Pedro Sánchez i Quim Torra, fora bo que convidessin a prendre cafè Pedro Duque. Potser els podria elevar la mirada i descobrir la petitesa dels seus conflictes comparats amb la grandesa de la humanitat, la dignitat única de cada persona.

UN NOU LLINDAR

Astuts i senzills, un bon equilibri

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

El silenci i l'esperit contemplatiu poden ser uns bons aliats

Si ens hi fixem bé, hi ha molts tipus de vivesa. Persones llestes que tallen un cabell al vol, ràpides de reflexos, vives com elles soles. Un queda sorprès i admirat de tant prodigi. Per a la societat —diuen— són un do aprofitable. Quant de bé poden fer aquestes persones, dissenyades aparentment fora del normal. Aquesta mena d'astúcia contribueix a humanitzar més les estructures de la societat. Podem estar segurs que se'n poden solucionar, de coses, si sabem invertir bé, amb el bon sentit de la paraula, tanta qualitat i tanta capacitat humana.

Hi ha persones grans a les quals bé val la pena escoltar per la seva saviesa. Els més joves haurien de fer un esforç per recuperar-les i incorporar-les com a referents. Hi ha homes i dones que el seny els ha dut a ser artesans de bona entesa, homes i dones prudents de tota edat, que pensen amb el cap, fan el que diuen i convencen. Són autènticament adults en el sentit ple de la paraula. La vivesa natural o adquirida que tenen és un do i pot ser també una conquesta, i no ha de servir mai per fer un mal negoci ni per tirar per terra el dels altres, com tampoc reconvertir-la

en aquella astúcia que fa mal i pren gust menyspreant i anul·lant els altres.

Jesús ho va dir molt clar, ho llegim a l'evangeli: astuts com les serps i senzills com els coloms. És l'equilibri que dona ser una persona de seny i que crea bon ambient al seu entorn. Equilibri entre el dir i el fer, entre el pensar i l'actuar, entre el realisme i la utopia, entre la sobrietat i l'alegria, entre la serietat i el bon humor, entre la feina i el descans, entre la soledat volguda i la relació amistosa. Tot el contrari de viure despistats, fragmentats, dispersos, incoherents, amb poc seny.

La vivesa natural o adquirida, el seny, és una eina que ha de caure en bones mans i aquestes n'han de fer sempre el millor ús en bé de tots. És una llàstima que molts referents educatius no vagin en aquesta direcció i es doni curs a una mala gestió per la còmoda autoreferencialitat que aïlla i ofega. El silenci i l'esperit contemplatiu poden ser uns bons aliats per fer de l'astúcia i la senzillesa una única realitat.

Volíem acollir

**Les «polítiques del desconfort»
als migrants s'instal·len en les
societats europees**

Mirant per la finestra del tramvia de Sarajevo, deixant volar l'esperança.

BLANCA GARCÉS

«Les polítiques d'immigració “inclouen” en moments de creixement econòmic i “exclouen” en situacions de retracció»

Fa gairebé un any i mig de la manifestació *Casa nostra, Casa vostra* que a Barcelona va reunir el nombre més alt de participants al món reclamant l'acolliment de refugiats i la millora de les condicions dels immigrants que ja viuen entre nosaltres. Aquell clam popular, però, no ha servit per corregir unes xifres que denoten una flagrant manca de voluntat política: dos anys i vuit mesos després de finalitzar el termini per acollir els 17.337 refugiats compromesos pel Govern espanyol, n'han arribat 2.792 (el 16%) i en falten per arribar encara 14.545 (el 84%).

És oportú recordar, en la setmana que s'escau el Dia Mundial dels Refugiats (20 de juny), que el món resulta cada cop més un lloc inhabitable per a molts dels nostres congèneres. 33 conflictes armats actius i 87 escenaris de tensió mundial l'any 2016, segons l'informe *La acción humanitaria 2016-2017* de Metges Sense Fronteres; la pobresa —s'estima, segons aquest mateix informe, que 815 milions de persones estaven en situació de subalimentació crònica—; i els efectes del canvi climàtic —sovint provocats per les polítiques extractives dels països desenvolupats—, fan que any rere any la xifra de persones forçades a desplaçar-se vagi incrementant-se.

65,6 milions de persones es troben en aquesta situació en finalitzar l'any 2016, segons l'Agència de l'ONU

per als Refugiats, ACNUR: 22,5 milions eren persones refugiades, 40,3 milions eren desplaçats interns i 2,8 milions sol·licitants d'asil. I, atenció, més de la meitat, menors d'edat. On marxen totes aquestes persones? Principalment (el 86%), els desplaçats són acollits en països del sud (Turquia, el Pakistan, el Líban, Iran, Uganda o Etiòpia). Al nord fortificat n'arriben molts menys.

Europa, una fortalesa en crisi

Malgrat que els fenòmens migratoris són una constant en la història de la humanitat, a Espanya i, en particular a Catalunya, aquest és un fet nuclear que ha transformat la demografia i el *corpus* de la nostra societat en els darrers vint anys, amb dos períodes diferenciats. La primera dècada del segle XXI el fet migratori era benvingut, es necessitava mà d'obra. Des dels anys de la crisi cap aquí, amb l'atur i la precarietat estructurals, això s'ha esvaït: «Les polítiques d'immigració estan fonamentades en el mercat de treball i en l'oferta/demanda. “Inclouen” en moments de creixement econòmic i “exclouen” en situacions de retracció», observa la investigadora del CIDOB (Centre d'Informació i Documentació Internacional de Barcelona), Blanca Garcés.

Tot això porta a unes contradiccions en el conjunt d'Europa que el mateix papa Francesc ha assenyalat i a una tensió i esgotament dels recursos d'aco-

ORIO AMORÓS

«Tenim un magnífic discurs com a societat en matèria d'acollida i interculturalitat, però els fets no hi acompanyen»

llida, que es plantegen amb una visió conjuntural i no estructural, tal com es va demostrar en la jornada *Migració i refugi. Acollir per a una major cohesió social* que va organitzar la Taula del Tercer Sector Social el 7 de juny passat. Les retallades als serveis socials i a les polítiques d'integració en un context d'austeritat pressupostària i la deriva de l'opinió pública i d'alguns actors polítics rellevants cap a posicions antiimmigració no hi ajuden.

En la jornada esmentada, el secretari d'Igualtat, Migracions i Ciutadania de la Generalitat de Catalunya, Oriol Amorós, va posar en valor la destacable integració dels *nous catalans*, però amb el repte del reconeixement real de la diversitat: «Tenim un magnífic discurs com a societat en matèria d'acollida i interculturalitat, però els fets no hi acompanyen.» Per això, en aquesta nova etapa, la inclusió i l'èxit escolar dels fills dels migrants són claus. No en va, la Taula del Tercer Sector demana incrementar la inversió pública en temes migratoris, reformar el marc legislatiu estatal per reactivar l'ascensor social i laboral de les persones migrades i garantir els drets dels infants migrants i refugiats.

«Tot fa pensar que en les properes eleccions europees [maig 2019] s'imposarà l'Europa que posa les fronteres per sobre de tot», conclou Garcés en analitzar el canvi de discurs de la cancellera alemanya Merkel, les posicions de l'Europa de l'Est o el nou govern a Itàlia. «Tenim un Mediterrani que s'ha convertit en una fossa comuna. Si abans hi havia uns programes de salvament marítim com *Mare Nostrum* (any 2014), ara les polítiques estan centrades en el

tràfic, a evitar que els migrants surtin i que no arribin a Europa. A la pràctica, s'ha traslladat la frontera però a un cost elevadíssim en termes de drets humans i de vides», indica Garcés.

Doble pulsio: solidària i identitària

Els corredors humanitaris que asseguren el trànsit dels migrants des dels països d'origen als de destí, com els que promou la Comunitat de Sant'Egidio, són una iniciativa lloable, però minori-

Tancades a les esglésies del 2001: demandes encara vigents

«Milions de persones marxen de països marcats per la pobresa cercant la seva dignitat com a persones. Però quan arriben al nostre país troben precarietat laboral o en alguns casos neoesclavisme, manca d'un lloc digne per viure, rebuig social i, sobretot, el rebuig institucional de la llei d'estrangeria.» El febrer del 2001 els moviments especialitzats de l'arquebisbat de Barcelona feien pública aquesta denúncia que completava el pas al front que l'Església catalana [i també a altres llocs com Lorca, Múrcia, València, Saragossa, Madrid...] va fer davant la posada en marxa de la llei orgànica 8/2000.

Amb Santa Maria del Pi al capdavant, altres esglésies van secundar la protesta i van obrir les seves portes a les tancades que van fer diversos grups d'immigrants demanant papers per a tothom. Disset

anys després, els immigrants han tornat a alçar la veu tancant-se a l'escola Massana de Barcelona, en un local municipal del barri de la Salut de Badalona (on hi continuen) i també a l'església del Sagrat Cor del barri del Poblenou de Barcelona (on dotze persones es van tancar durant cinc dies aquest maig passat): «Protesten perquè no se'ls dona treball, papers, ni res», explica el rector Mn. Joan Josep Villegas.

La plataforma Racisme ens Tanca reclama que els immigrants puguin tenir papers sense contracte, la nacionalitat sense examen, una sanitat per a tothom, l'empadronament sense domicili i que acabi l'assetjament policial i les deportacions. Tal com fa notar Mn. Villegas, «no han canviat gaire les coses des del 2001, però sí la forma de demanar-ho per part seva: és més correcta i pacífica, i això és un camí més bo».

Dos migrants a Sarajevo que venen caminant des del Pakistan. Expliquen al fotògraf que el seu destí és Alemanya, Itàlia o Barcelona, qualsevol lloc on es puguin guanyar la vida dignament.

tària: «S'avantposen polítiques de fronteres, de seguretat i de sobirania nacional per sobre, no només del dret a l'asil o refugi, sinó del mateix dret a la vida», s'exclama Garcés. Segons la investigadora, l'arxivament de la causa de les quinze morts d'immigrants a la frontera de Ceuta (cas Tarajal) i l'exculpament als guàrdies civils imputats, «marca un abans i un després». El vell continent, Europa, és un cas significatiu de desequilibri en la població. I si, sobre el paper, tot podria fer pensar en solucions fàcils procurant desplaçaments massius de població Sud-

Nord, «la ciència política ens diu, tanmateix, que és precisament en els països més necessitats d'immigrants on la immigració resulta més difícil de "vendre". Els períodes de població minvant desvetllen temors sobre la identitat nacional i una dilució ulterior per la immigració i per això es troba amb forta resistència», determina l'autor John L. Allen Jr. (*La Iglesia del futuro*, San Pablo, 2016).

En aquest sentit, Garcés observa un alineament governs-ciutadania: «Els governs estan fent un gir en polítiques i en el discurs que té a veure amb un gir en la ciutadania. Ens hem acostumat a les notícies sobre desenes de morts al Mediterrani, amb una completa indiferència. Hem naturalitzat aquestes morts com una conseqüència col·lateral de la frontera.» És aquest punt on està insistint el papa Francesc, per cert, com tants d'altres, fill de família migrant.

«És significativa la centralitat que les migracions ocupen en el magisteri del papa Francesc», assenyalava el delegat del sector social dels jesuïtes a Espanya, Alberto Ares [veure entrevista a les pàgines 12-15]. El Papa ha posat el dit a la nafra iniciant el seu magisteri a Lampedusa, recordant a Europa els fonaments de la seva democràcia (drets humans i el contingut nuclear de la moral cristiana) o fent una crida a parròquies i monestirs perquè acullin una família de refugiats.

Ares i altres persones en primera línia amb aquesta qüestió, proposen la Teologia de les migracions com un camí per descobrir les profundes arrels cristianes (també en altres tradicions religioses) que té acollir el migrant i passar del discurs a les obres.

JOHN L. ALLEN JR
«Els períodes de població minvant desvetllen temors sobre la identitat nacional i una dilució ulterior per la immigració»

**Tradició i qualitat al
servei de l'hostaleria
des de 1880**

Venda T 93 318 14 95
F 93 412 44 45
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08030 Barcelona

CASA GAY S.A.
www.casagay.com

JOAN ANDREU PARRA

Alberto Ares, delegat del sector social dels jesuïtes d'Espanya

«Sense polítiques d'integració clares, aviat crearem polvorins a les nostres ciutats»

El jesuïta lleonès-del món Alberto Ares Mateos (Veguellina de Orbigo, 1972) és un home pràctic que teoritza. El seu discurs sobre les migracions està impregnat d'una vivència nòmada i de l'experiència d'haver acompanyat diferents comunitats migrants llatinoamericanes, subsaharianes, de l'Europa de l'Est... «que m'han fet molt de bé». «Les grans qüestions han de partir del contacte amb les persones: és l'única presència de Déu que tenim en el nostre món», assegura Ares, i d'aquesta manera miren d'aplicar-ho al conjunt del sector social dels jesuïtes, del qual n'és el delegat a Espanya.

Víctor Codina ens deia en una entrevista [Catalunya Cristiana n. 1960, del 16/04/2017] que «als teòlegs ens cal un contacte molt més directe amb el poble i sobretot amb els pobres». La Teologia de les migracions, respon a aquesta necessitat?

Igual com passa amb gairebé totes les teologies contextuals — teologia de l'alliberament, feminista, del poble... —, efectivament. En els nostres dies hi ha signes dels temps, com va assenyalar Benet XVI amb les migracions, i si no som capaços de tocar-los i d'estar-hi a freqüència ens perdem alguna cosa de la presència de Déu en el nostre món.

«Alguns teòlegs han descrit la migració com la cara humana de la globalització», llegim al quadern que acaba de publicar amb Cristianisme i Justícia. Quins són els fonaments i principis bàsics d'aquesta Teologia?

Les diferents teologies tenen

uns mateixos pilars, ara bé, al quadern, he mirat de veure quines són les arrels bíbliques de les migracions; passar després pel magisteri (què han dit els sants pares, els Papes); per, en darrer lloc, arribar a les *cruïlles* [vegeu requadre].

Vostè palesa un gran contrast entre la «presència abundant de les migracions a la Bíblia» i, en canvi, «una presència escassa en la reflexió teològica i pastoral». Què es pot fer per anar corregint-ho?

Ens cal dur al cor del currículum acadèmic teològic la realitat migratòria. I, a més, com a Església hem de pressionar una mica més

«El papa Francesc ens ha apropiat els migrants al cor»

El cardenal Omella va sostenir un diàleg amb Alberto Ares, moderat per Laura Mor, a Cristianisme i Justícia.

fent Teologia nosaltres també (no només circumscrita als teòlegs) i fer més propera aquesta reflexió a les nostres comunitats, a les paròquies, a les diòcesis... perquè aquella vivència pastoral la puguem tematitzar.

L'Església, en el seu conjunt, està prou al costat dels migrants?

Parlar de l'Església en el seu conjunt dins d'un món són paraules majors. El papa Francesc, com a cap de l'Església, ho ha impulsat d'una manera molt forta perquè ha posat la figura del migrant al centre, ha donat mostres d'acollida i ha apropiat els migrants al nostre cor. Crec molt en el refrany «el roce ha-

ce el cariño», així doncs, la nostra Església parlarà dels migrants si les nostres comunitats acullen i estan obertes a aquesta realitat.

Quines accions positives de l'Església subratllaria i en quins aspectes ha de millorar?

En l'Església catòlica, en el món occidental, la teoria és molt clara i la majoria som promigrants, però la realitat vital no sempre és coherent amb això. No sempre hem connectat amb les nostres arrels cristianes en aquest món de les migracions. De vegades el que ens impregna com a cristians és el que sentim a la parada del metro, el que ens arriba dels mitjans de comunicació... Més

«La nostra Església parlarà dels migrants si les nostres comunitats acullen i estan obertes a aquesta realitat»

«Si tots som fills i filles de Déu, com podem tenir prejudicis cap a una altra persona per la raça o l'idioma?»

Alberto Ares és investigador associat a l'Institut d'Estudis de Migracions de la Universitat Pontifícia de Comillas i ha acompanyat diferents comunitats migrants.

enllà de treure documents, hem de fer un pas endavant molt més gran.

En quin sentit?

Que parlem d'acollida, però que la practiquem; parlem de sensibilització, de lluitar contra els prejudicis i el racisme i ens hi posem; i que hi incidim públicament amb la gent propera, amb els nostres governants. En el fons, es tracta de preservar la dignitat de les persones i els seus drets. Si tots som fills i filles de Déu, com podem tenir prejudicis cap a una altra persona per raça o l'idioma?

A més de la pobresa i els conflictes bèl·lics, els desastres que provoca el canvi climàtic també generen desplaçaments. Cal ampliar la definició actual de refugiat?

Es calcula que l'any 2050 pot haver-hi 250 milions de desplaçats mediambientals. La definició de *refugiat* de la Convenció de Ginebra va donar cabuda a la realitat que hi havia després de la Segona Guerra Mundial, i va fer molt de bé, però s'ha quedat obsoleta. L'ideal seria que la definició de refugiat s'ampliés a tots aquests casos. Ara bé,

Les cinc cruïlles de les migracions

Fills i filles d'un pelegrí. Cap a una teologia de les migracions és el títol del quadern Cristianisme i Justícia n. 206 que ha elaborat Alberto Ares i que va presentar en diàleg amb l'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, el 30 de maig passat. L'autor suggereix al quadern que l'actual realitat migratòria i de refugi planteja cinc cruïlles:

- ✓ Identitat: «El que dota d'identitat tot cristià és, per davant de qualsevol altra cosa, el seguiment de Jesús, la seva vida de pelegrí en aquesta terra, i no els llaços de sang o la pertinença a aquesta nació o a aquella altra»
- ✓ Dignitat: «La creació a imatge i semblança de Déu transmet una mateixa dignitat i fraternitat a tots

els éssers humans»

- ✓ Justícia: «Si Déu es converteix en migrant, això implica que en el contacte amb els migrants i els refugiats coneixem més de prop com és Déu»
- ✓ Hospitalitat: «Necessitem tenir una mirada especial per a aquelles famílies que viuen experiències migratòries dramàtiques i devastadores. També quan concerneixen les dones o els nens no acompanyats»
- ✓ Integralitat: «Aquesta interconnexió que vivim, ens planteja reptes cada vegada més grans, que impliquen compromisos més forts, al costat d'una necessitat de respostes resistents i transformadores»

«A Europa no hi ha una mirada comuna sobre les migracions»

de facto, vivim un temps de retallada de drets i és important, primer, que la definició de refugiat s'apliqui. I després que fem un esforç no només per incorporar aquestes noves casuístiques a la definició sinó que hi hagi algun tipus de legislació que empari totes aquestes persones que es veuen afectades, no ho oblidem, per la nostra necessitat de provisió barata i assequible de diferents matèries primeres (coltan, paper...).

El discurs antiimmigració està molt present al Parlament Europeu i ascendeixen partits d'ultradreta. Quines polítiques migratòries espera que es desenvolupin a partir del nou mapa europeu parlamentari que resulti de les eleccions del maig del 2019 proper?

A Europa no hi ha una mirada comuna sobre les migracions. Tot el que en surt és una mirada de mínims. Tenim una Europa del Sud —Espanya, França, Itàlia, Grècia— amb una mirada més comuna, perquè és la porta d'entrada i per com hem passat de ser països emissors a ser dels que reben immigració. A l'Europa de l'Est (Hongria o Polònia), en canvi, miren de preservar una identitat molt forta, potser al-

guns d'ells amb una necessitat de mà d'obra immigrant, però que no són capaços de gestionar la diversitat. D'altres, com Holanda o Bèlgica, n'han vist de tots colors pel que fa a la immigració, perquè han viscut una realitat de diversitat molt forta i hi estan sortint també aquests partits d'ultradreta, xenòfobs.

Quines serien les polítiques de migració desitjables?

Veiem a Europa un discurs on es parla molt bé d'integració, però ens gastem el pressupost per controlar les fronteres, externalitzar-les a base de projectes que mantenen camps de refugiats en altres països i invertint poc allà en projectes de desenvolupament. I a Espanya, quan veus els diners que ens gastem a les ciutats en integració, et cau l'ànima als peus. Tota la inversió en cooperació al desenvolupament des de la crisi és vergonyosa, i la minsa quantitat ja sabem a quin tipus de projectes va. Veient el que ha passat a França, la Gran Bretanya o els Estats Units, si realment no ens prenem seriosament les polítiques d'integració clares, aviat crearem polvorins o camps de conreu a les nostres ciutats i barris.

LLARS ACOLLIDORES, LA NOSTRA OCUPACIÓ

Una banyera que convé canviar per un plat de dutxa, un habitatge que necessita una bona mà de pintura, adequar la instal·lació elèctrica i la lampisteria, donar una nova vida al pati... Tot sovint, una petita intervenció en la nostra llar fa que ens la mirem amb uns altres ulls i que ens hi trobem millor. Deixa que des d'Àngels, Empresa d'Inserció, t'assessorem i ens ocupem de fer-ho realitat.

Demana'ns pressupost al T. 930385330,
al M. 649 469 458 o a/e administracio@angelseil.cat.

<http://rocaipi.cat/projecte-angels-i-insercio-laboral/>

LLUÍS SOLÀ
Monjo de Poblet

Celebrem avui la solemnitat del naixement de sant Joan Baptista. La figura remarcable d'aquest profeta a cavall entre l'Antic i el Nou Testament, «el més gran dels nascuts de dona» (cf. Mt 11,11), testimoni de la veritat, ens invita a reflexionar sobre la corrupció, aquesta realitat tan present i tan persistent entre nosaltres: la veiem esmunyir-se en la política, en el teixit social, en l'església, la veiem, segurament, sotjant a les portes del nostre cor. Fa poc, el jutge Joaquim Bosch, parlant del cas Gürtel, deia: «Tenim una corrupció molt instal·lada en el sistema i, per tant, el problema no es resol amb mesures purament puntuals. Calen accions globals contra aquesta xacra.»

En el càntic de Zacaries, que

DES DEL MONESTIR

Canyes sacsejades pel vent

acompanya el naixement del Precursor de Jesús, i que repetim cada matí a Laudes, demanem de «poder donar culte a Déu amb santedat i justícia tota la vida» (cf. Lc 1,74-75). *Santedat i justícia*, dos mots que són com dos camins per on es concreta la pràctica de la Torà, de la Llei de Déu. El camí de la justícia l'acceptem de bon grat, i tots entenem que l'evangelí de Jesús, més que en romeries i processons, consisteix a verificar l'amor, l'ètica de l'amor. De la santedat, en canvi, no ens plau

Veiem esmunyir-se la corrupció en la política, en el teixit social, en l'església, la veiem sotjant a les portes del nostre cor

tant de parlar-ne, i sovint, quan ho fem, ho fem malament. La santedat fa referència a aquell àmbit de Déu que no podem usurpar, i té a veure amb la puresa i amb l'ordre de la creació, en tant que té a veure amb Déu mateix: aquell ordre que hem de respectar, un ordre inscrit en la creació com a llenguatge diví que en garanteix el sentit. La corrupció atempta precisament contra aquest ordre, el desfà. Per això és tan greu.

La vida i la mort de Joan Baptista són un signe de la santedat de Déu i de la seva justícia enfront del perill global de la corrupció. I el seu testimoni ens posa en guàrdia a les portes mateixes del nostre cor. Un cor que hem de convertir constantment a la llum de la veritat per preservar-lo del parany de la corrupció. No siguem, doncs, «com una canya sacsejada pel vent» (Mt 11,7).

PUNT DE VISTA

Bisbes bascos i navarresos: quan els pastors guien

Els bisbes de Navarra, el País Basc i Baiona van manifestar el seu criteri davant de la declaració d'ETA. El resultat és un bon model d'orientació evangèlica. Expressen el seu desig que la salutació bíblica «Pau a vosaltres» s'arrelï en la nostra terra per sempre. També expressen la solidaritat amb totes les víctimes i els seus familiars, i especialment amb aquelles provocades per atemptats que encara no s'han pogut esclarir. Pau, solidaritat amb els que han sofert i proclamació de les benaurances (Mt 5), són el primer tríptic que els bisbes ofereixen.

Els pastors de les diòcesis basques situen amb precisió la clau de volta de la reconciliació en assenyalar que aquesta es troba en la sinceritat del cor humà i que necessita la humilitat per ser construïda. També assenyalen que no és possible

la reconciliació sense un autèntic penediment, una sincera petició de perdó i la voluntat efectiva de reparar el dany causat. En els factors que citen hi ha realment l'aprenentatge moral necessari per superar les comunitats dividides i enfrontades. També dona una idea de l'enorme dificultat pràctica que comporta superar l'enfrontament i el conflicte en el si d'una societat, perquè tot el que es demana és extraordinàriament dur portar-ho a terme amb les exclusives capacitats humanes. D'aquí la importància del paper dels cristians, perquè nosaltres sí que podem trobar en la recepció de la gràcia la força necessària per dur a terme aquesta tasca.

No és en primer terme una qüestió de diferències polítiques, sinó de com aquestes es manifesten en el terreny de les relacions personals i

JOSEP MIRÓ I ARDEVOL
President d'e-Cristians

socials. Quan la pràctica incorpora un dany a l'altre —en el cas del País Basc, el mal va ser extrem— i es justifica per una causa política, s'està abandonant l'exigència evangèlica que obliga tot cristià a ser portador de la pau.

El reconeixement de l'error comès per una part de l'Església basca és també una lliçó moral: cal superar d'una manera radical pels laics i encara amb més intensitat pels preveres la temptació de supeditar aquell missatge de pau a una circumstància política concreta.

El reconeixement de l'error comès per una part de l'Església basca és també una lliçó moral

SABER ESCOLTAR

El màgic d'Oz

La Dorothy era una nena que vivia en una granja de Kansas amb els seus oncles i el gos Totó. Un dia, a prop de la casa, jugava amb el seu gos. Venia un tornado, però ningú no se'n adonà. La nena es posà a córrer per anar cap al mas, però s'entrebancà i, amb el seu gosset, el tornado se l'endugué. Els oncles no hi van poder fer res. Dorothy i el gos van viatjar a través del tornado i aterraren en un lloc desconegut.

Allà, van trobar uns estranys personatges i una fada que els volia ajudar a tornar a casa. Els indicaren una possibilitat: anar a trobar el màgic d'Oz. Només havien de seguir un camí de rajoletes grogues.

Tot caminant, van trobar un espantaocells, un home de llauna i un lleó que rugia amb molta debilitat.

Van arribar a casa del màgic i li exposaren els seus desigs. Ell els

digué una primera condició: havien d'acabar primer amb la bruixa més malèfica del regne.

En sortir, van passar per un camp de roselles i l'aroma els va fer adormir. Llavors els van agafar unes mones voladores, enviades per la bruixa dolenta. Es despertaren i vieren la bruixa. Dorothy li tirà una galleda d'aigua a la cara i la bruixa desaparegué. Morta la bruixa, tots havien de recobrar els seus desigs. El gos Totó, molt xafarder, va descobrir que el màgic era un ancià que s'amagava darrere aquella figura. L'home volia marxar. Feia temps que havia fet un globus màgic. Dorothy se'n anà amb ell. Durant el viatge, va caure Totó i la nostra heroïna saltà per salvar-lo.

En caure, la nena somià amb els seus amics i sentí que la fada li deia: «Si vols tornar, pensa: "Enlloc s'està

tan bé com a casa." Tot havia estat un somni.»

Aquest conte tan clàssic té unes lliçons importants i que, a la vegada, ens fan reflexionar sobre la vida cristiana. És bonic pensar en la pròpia llar, voler aconseguir les coses importants, pensar que pots fer el bé amb les teves qualitats, saber que les aparences enganyen, seguir un camí, acceptar i viure cada moment com a únic, valorar l'amistat i tenir una escala de valors.

És bonic pensar en la pròpia llar, saber que les aparences enganyen i acceptar i viure cada moment com a únic

P-J YNARAJA
Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Des que soc adult, els llocs on em resulta més fàcil i satisfactori venerar la Mare de Déu són els relacionats amb la seva vida històrica. Sens dubte, el més preuat és Natzalet, a la gruta de l'Anunciació, arqueològicament considerada autèntica. Una cosa semblant és el lloc de la font, l'església de Sant Gabriel, on cada dia hi anava a buscar aigua i sens dubte també, a les cavitats de l'església de Sant Josep, lloc de magatzem dels aliments a recer dels lladres i depredadors de la que va ser la casa de la Sagrada Família o de la seva parentela i on, sens dubte, hi van viure sovint. Tot i que no hi ha una certesa total, es creu que va néixer a Seforis i entre

A PROPÒSIT DE...

Senyora Santa Maria
—devocions—

el que queda dels murs de la que va ser basílica en honor seu, també hi prego emocionat. Una cosa semblant al que ja fa dies que comento em va passar a la casa de la Mare de Déu, a prop d'Efes.

En aquests llocs, m'agrada tancar els ulls de la cara i, amb els del cor, sentir-me al lloc que ella va ocupar, imaginar-me al seu costat i parlar-li confidencialment.

Tot això no exclou que a l'ermita de Sieteiglesias, a Saragossa, al Carmen de Burgos, a Montserrat, a Núria i a Meritxell, en aquests i altres

En aquests llocs, m'agrada tancar els ulls de la cara i, amb els del cor, imaginar que soc al seu costat

llocs que visito de tant en tant i que em recorden les meves pregàries i les dels que em van acompanyar, també hi pregui amb devoció.

Vaig tenir ocasió de dissenyar, per a l'església d'un hospital del qual ja he parlat altres vegades, un plafó dedicat a Ella.

Un bon ceramista va modelar una imatge, sense cap connotació especial, ni en la fisonomia ni en el vestit. Al seu voltant, fet amb Portland, en un relleu preciós de diferents plans, apareixen els noms dels llocs de què he parlat i dels de devoció particular que hi ha arreu del món. La pretensió és que el malalt, o qualsevol devot que s'hi aprofiti, primer hi vegi i veneri Maria i, després, escanejant amb la seva mirada, contempli aquests llocs i que s'aturi en aquells pels quals sent un aplec particular. (Continuaré.)

SIGNES D'AVUI

La tornada als platós

SF (Sense ficció) de TV3 va emetre el 12 de juny passat dos programes consecutius sobre els abusos sexuals: *Shootball* i *Pedofília a l'Església: El pes del silenci*. *Shootball* dirigeix els focus sobre Joaquín Benítez, professor d'Educació Física, pendent del judici que tindrà lloc a finals del primer trimestre de l'any vinent, quan s'hagi acabat la fase d'instrucció. El relat deixa enrere, durant un temps, les sales de justícia per tornar als platós. S'ha mantingut constantment a les pàgines d'un rotatiu, l'obsessió del qual n'ha desbordat les línies informatives per reflectir interessos extraperiodístics. El jove director, Fèlix Colomer, més pendent de la forma que del fons, que el sobrepassa, entra en contacte amb alguns protagonistes del cas, especialment amb el pare

d'un alumne. Amb el presumpte pederasta, s'escapa de la realitat per crear alguna situació teatral, fictícia i poc consistent, quan el professor de genolls demana perdó. L'accés de les càmeres al col·legi i l'entrevista amb el seu director actual han estat possibles gràcies a haver sol·licitat la col·laboració amb engany per a un projecte vinculat a la protecció de la infància. La finalitat, tal com s'ha vist, era una altra. La seva actitud dolosa s'evidencia a més en l'ús de fotografies, trucades telefòniques, micros, absència de permisos... Cal

TV3 ha emès un programa de part, una informació amb distorsions i falsedats

LLUÍS
SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

que recordem els fets. El col·legi marista va denunciar a la Fiscalia de Menors els fets d'un abús, el primer cas de què es tenia coneixement. Per tant, el centre educatiu el juliol del 2011 no es va mantenir en silenci. Va anar a una instància judicial pública, després d'haver desvinculat laboralment i fulminantment el professor. Després d'un parèntesi llarg de cinc anys, el febrer del 2016, es va orquestrar la campanya mediàtica liderada pel pare protagonista del film. Des de l'àmbit judicial es va arribar a afirmar: «No conec fins avui cap altre centre o col·legi que hagi pres la iniciativa de denunciar penalment un professor.» TV3 ha emès un programa de part, una informació amb distorsions i falsedats al servei de la publicitat. El segon programa tenia com a objectiu el papa Francesc.

VICTÒRIA
MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

FINESTRA A LA VIDA

Lliçons de vida des de les fronteres

Parlo de fronteres autèntiques, de les que es traspassen en pasteres o escalant tanques amb filats... Però, parlo també d'altres fronteres, les que la societat hem aixecat i que deixen al marge tanta gent que avui anomenem, amb encert, marginats.

Dues lliçons que em confirmen una altra vegada que «els pobres ens evangelitzen».

Una d'elles ha traspassat els límits de la intimitat normal que vivim cada dia entre els que passen dificultats, i s'ha convertit gairebé en «viral». És el cas del Dabo, el senegalès musulmà que fa de sagristà a la parròquia de Santa Anna. La seva il·lusió per conèixer Xavi Hernández, l'exjugador del Barça —feta realitat gràcies al periodista Albert Om que el va entrevistar i a la senzillesa i

amabilitat del futbolista—, va donar peu que ens expliqués la seva vida, la lluita per sobreviure, la seva generositat i bonhomia. Quan li van preguntar el motiu de la seva devoció pel Xavi, ell que també jugava a la mateixa posició al seu equip del Senegal, va dir que no només era perquè era un bon futbolista, sinó, i sobretot, perquè era bona persona. I va afegir que a ell li agrada ajudar la gent i que no vol deixar de fer-ho. Per això, és feliç a l'Hospital de campanya ajudant tothom que ho necessita. No és estrany que, en preguntar-li què fa un musulmà en una església catòlica, digui: «Hi ha moltes religions, però només un Déu. I jo estic content de treballar a casa seva.»

La segona lliçó em va arribar en forma d'escrit d'un amic meu la vida

del qual és de pel·lícula d'Almodóvar. Un passat sense cap oportunitat d'accedir a la cultura i la formació i amb doloroses pèrdues. Però, Déu pot fer descobrir la veritat de diverses maneres: «Ara veig que canviar —el que tota la vida m'han dit que havia de fer— només és créixer interiorment... I sento que començo a trepitjar terra fèrtil, plena d'amor i bondat... simplement creixent en Déu des de l'interior.»

Hi ha dos tipus de fronteres, les autèntiques i les que la societat aixeca als marginats

Vida eclesial

Aquesta setmana us presentem els nous purpurats que crearà el papa Francesc, recordem el cardenal Darío Castrillón Hoyos i coneixem la nova campanya de Sant Joan de Déu

REDACCIÓ
Ciutat del Vaticà

El 28 de juny Francesc crearà 14 purpurats

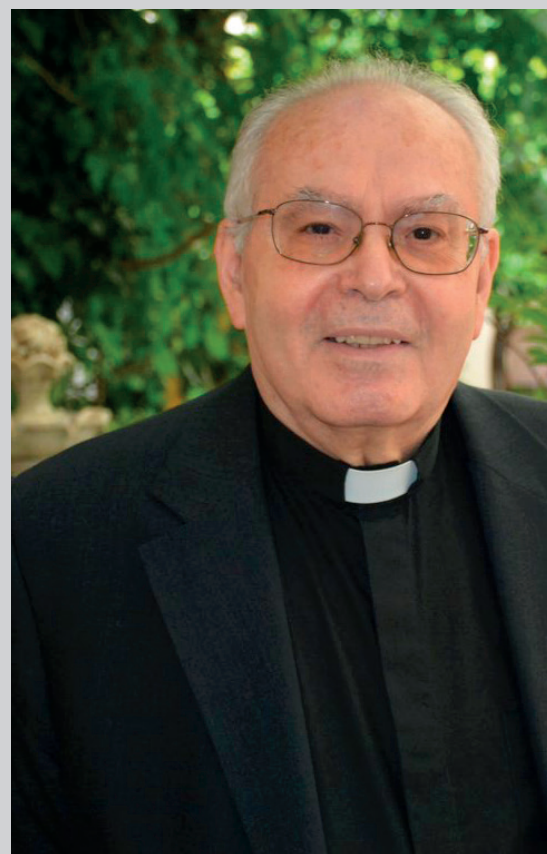
Dos religiosos espanyols, nous cardenals de l'Església

«M'alegra anunciar que el 28 de juny tindrà lloc un consistori per a la creació de 14 nous cardenals. Els orígens de tots ells expressen la universalitat de l'Església que continua anunciant l'amor misericordiós de Déu a tots els homes de la terra.» Amb aquestes paraules Francesc donava a conèixer el consistori del qual sortiran nous purpurats: onze electors i tres de més de 80 anys.

Entre els neocardenals hi ha dos religiosos espanyols: el claretia Aquilino Bocos i el jesuïta Luis Ladaria. Bocos (Canillas de Esgueva, 1938) va ser superior general dels claretians del 1991 al 2003, va dur a terme una implementació del servei missioner i va expandir la congregació especialment a Àsia, Àfrica i l'Europa de l'Est. Mons. Ladaria (Manacor, 1944) és prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe i president de la Pontifícia Comissió *Ecclesia Dei*, de la Comissió Teològica Internacional i de la Pontifícia Comissió Bíblica.

La Conferència Espanyola de Religiosos subratlla que «aquestes designacions impliquen un reconeixement a la tasca que durant anys han fet cadascun dels cardenals dins del seu àmbit. Aporta més suport a la feina del Papa i més confiança encara en la vida religiosa a l'Església».

Bocos i Ladaria no són els únics cardenals europeus que crearà el Papa. Hi ha Mons. Angelo De Donatis, vicari general de Roma; Mons. Giovanni Angelo Becciu, que ha estat nomenat prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants;

Mons. António Augusto dos Santos Marto, bisbe de Fàtima; Mons. Giuseppe Petrocchi, arquebisbe de L'Aquila, que ha dit que «la gent de L'Aquila sent Francesc molt a prop. El meu nomenament ha estat com l'abraçada d'un pare», i Mons. Konrad Krajewski, almoner apostòlic polonès, per a qui «aquest honor és per als pobres i els voluntaris. No puc reclamar cap mèrit».

El Papa també crearà cardenals «de les perifèries». D'Amèrica, Mons. Pedro Barreto, arquebisbe de Huancayo (Perú), per a qui «en aquest darrer tram de la vida, aquesta designació no és cap dignitat, sinó una crida a servir més l'Església, els pobres i l'Amazònia»; Mons. Toribio Ticona, prelat emèrit de Corocoro (Bolívia) i Mons. Sergio Obeso, arquebisbe emèrit de Xalapa (Mèxic).

Des d'Àsia un nom molt destacat és el del patriarca caldeu de Bagdad, Raphael Sako: «Aquest nomenament és per a l'Església a l'Iraq i per a l'Iraq. Confirma l'atenció que el Papa posa a les situacions de dificultat, el seu ser pare per a tothom.» Una altra figura interessant és l'arquebisbe de Karachi (Pakistan), Mons. Joseph Coutts, compromès amb la pau i el diàleg, que s'ha mostrat «impressionat

PAPA FRANCESC

«Els orígens de tots ells expressen la universalitat de l'Església que continua anunciant l'amor misericordiós de Déu»

Aquilino Bocos (esquerra) i Mons. Luis Ladaria (dreta).

però preparat per servir humilment l'Església i per continuar promovent l'harmonia». Completa la llista asiàtica Mons. Thomas Aquinas Manyo, arquebisbe d'Osaka (Japó).

I, finalment, d'Àfrica, el bisbe de Toamasina (Madagascar), Mons. Désiré Tsarahazana.

Renuncien tres bisbes xilens

Francesc ha acceptat la renúncia de Mons. Juan de la Cruz Barros com a bisbe d'Osorno, de l'arquebisbe de Puerto Montt, Mons. Cristián Caro, i del bisbe de Valparaíso, Mons. Gonzalo Duarte García de Cortázar, i ha nomenat administradors apostòlics mentre es resolen les successions.

Segons un comunicat vaticà, l'administrador apostòlic d'Osorno serà Mons. Jorge Enrique Conchua Cayuqueo, bisbe auxiliar de Santiago de Chile; el P. Ricardo Basilio Morales Galindo serà l'administrador apostòlic de l'arxidiòcesi de Puerto Montt i Mons. Pedro Mario Ossandón Buljevic, bisbe auxiliar de Santiago de Xile, s'encarregarà de la direcció pastoral de la diòcesi de Valparaíso.

Són les tres primeres renúncies acceptades després que els 34 bisbes xilens que es van reunir amb el Papa a Roma per tractar els casos d'abusos sexuals posessin els càrrecs «en mans del Sant Pare».

ESGLÉSIA EN SORTIDA

De la por a una escletxa d'esperança

En una entrevista per valorar si una persona podia i volia residir en una casa d'acollida en un moment vam sentir, novament, una història d'aquelles que encongeixen l'ànima. En Mohammed havia arribat amb menys de 16 anys creuant el Mediterrani, per arribar a una terra on no coneix ningú, desitjant una vida millor per a ell i la seva família. Avui es troba, massa jove, sense documentació, sortint d'un centre penitenciari i sense saber on dormirà la nit que acaba la seva condemna que, com la de tants altres, és per intentar aconseguir alguna cosa per sobreviure. Avui té cara de nen, de persona molt espantada; els seus ulls demanen una mà amiga, algun gest que li retorni l'esperança d'una vida amb llum.

Això passava la mateixa setmana en què un vaixell, l'Aquarius, cercava un port on arribar mentre a Europa ningú no ofería aquest espai. Com podem donar l'esquena als nostres germans? No seríem capaços de fer-ho si els miréssim als ulls, si ja els anomenéssim pel seu nom i no pas com a «migrants o refugiats». Caldrà veure la resposta que des de l'hospitalitat podem donar un cop passada la urgència inicial, després d'amorosir les ferides.

De moment, algunes cares de por es comencen a transformar a poc a poc, gràcies a una oferta d'hospitalitat; ara cal posar-la en pràctica i cercar vies de col·laboració per donar respostes, mirant que continuï la tasca, «hostalers».

ESTHER BORREGO

Barcelona

Sant Joan de Déu impulsa la campanya estatal «La Vida Mateixa»

L'exclusió social, al centre d'atenció

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
Barcelona

L'orde hospitalari de Sant Joan de Déu atén a l'any més de 13.000 persones sense llar en els dotze centres i dispositius residencials que té a Espanya. A més, ha ampliat la xarxa assistencial social per a persones en situació de vulnerabilitat, i ofereix atenció a prop de 45.000 persones a través de diferents serveis i dispositius en 20 centres.

Davant d'aquesta realitat, les tres províncies que conformen l'orde a Espanya han llançat la campanya de sensibilització «La Vida Mateixa» per donar protagonisme a «aquests col·lectius desconeguts, estigmatitzats, moltes vegades invisibilitzats, quan es tracta d'una

realitat molt quotidiana», ens explica Diana Casellas, responsable de Sensibilització de l'Obra Social Sant Joan de Déu.

El lema de la campanya fa referència al fet que «no totes les persones tenim la mateixa vida, però totes són part de la vida mateixa», comenta Diana Casellas.

La campanya gira al voltant de quatre històries personals que es troben reflectides a la web www.lavidamateixa-sjd.org en uns tríptics. Segons Diana Casellas, «les històries que plantegem són molt properes: podríem ser nosaltres, els nostres veïns, els nostres amics, la nostra família... qualsevol situació d'exclusió en la qual tots ens podem trobar i que és més present a la societat del que creiem».

La intenció és trencar amb la idea que es tracta d'un col·lectiu homogeni, «però en realitat són històries de persones diferents que per diverses circumstàncies s'han trobat en una situació d'exclusió», subratlla Diana. «Volem remarcar que són històries personals i trencar amb la idea que és un col·lectiu amb la mateixa realitat que, en el fons, és el que crea l'estigma i els estereotips, perquè pensem que qui està en situació d'exclusió és perquè s'ho ha buscat, perquè n'ha fet alguna o perquè té algun problema d'addicció. Les circumstàncies són molt variades i la casuística és diferent.»

Quatre realitats

Tant a la web com en els tríptics trobem històries que fan visibles diferents realitats en situació

L'exposició itinerant consisteix en una petita caseta de cartró.

DIANA CASELLAS
«Amb petits gestos es pot contribuir a revertir aquesta situació d'exclusió»

d'exclusió: Hamida (treballadora pobra), Teresa i Paco (pobresa energètica), Maria (pobresa alimentària) i Manuel (sensellarisme).

Aquesta campanya es complementa amb una exposició itinerant que consisteix en una petita caseta de cartró que es pot visitar i on hi ha aquestes quatre històries. A punt de sortir de la caseta, un mirall convida a adquirir algun compromís després d'haver conegut les històries d'exclusió. Com apunta Diana Casellas, «volem que la gent sigui conscient que amb petits gestos es pot contribuir a revertir aquesta situació d'exclusió. És una crida a la participació».

La responsable de Sensibilització de l'Obra Social Sant Joan de Déu està convençuda que «són les petites coses les que s'han de canviar i com a ciutadans tothom s'hi pot implicar: en el consum, en el tracte amb les persones, canviar la mirada sobre les persones en exclusió social». Aquests petits canvis, assegura, ajudarien a entendre l'exclusió social d'una altra manera.

Així, afirma que «es tracta d'un tema de corresponsabilitat: som una societat molt diversa de la qual tots formem part i a la qual tots podem contribuir en positiu».

Amb la crisi econòmica ens hem fet més conscients que som vulnerables: situacions de desnonament, pèrdua de feina... però d'aquí a considerar que podem acabar al carrer, n'hi ha un bon tros. Diana Casellas sap que «és cert que s'han de donar diverses circumstàncies que fan que la situació s'agregui i s'acabi al carrer. Per això és tan important la sensibilització. No tothom té una xarxa social forta a la qual aferrar-se. Hem de ser conscients de què fem per enfortir les xarxes properes, no només les nostres».

I en això Sant Joan de Déu té molta experiència i els seus valors impregnen tota la campanya: «El valor màxim de l'hospitalitat, de tractar l'altre i acollir-lo, obrir-li el cor», explica Diana, «la campanya posal'èmfasi en la complicitat social que necessitem per existir com a entitat i que ens dona sentit».

Obri les portes al millor especialista
en neteja de centres educatius

**Obrirà
les portes
al futur**

Lunet

Ens adaptarem
a les noves necessitats
en neteja del seu
centre educatiu

**Netejant,
posem tots els sentits**

Lunet

per un
món
més net

Treballem per a la: **SAGRADA FAMILIA**

Carrer Can Pi, 17 3r (Abans Carretera antiga del Prat)
08908 l'Hospitalet de Llobregat (BARCELONA)
Tel. 902 010 977 Fax 93 418 87 27 www.lunet.es comercial@lunet.es

JAUME AYMAR I RAGOLTA
Director

El cardenal del diàleg

Darío Castrillón amb
Jaume Aymar i Paco
Viñas a Bogotá.

El cardenal Darío Castrillón Hoyos (Medellín, Colòmbia, 1929-Roma, 2018) fou un gran home d'Església, de mirada àmplia i universal. Era elegant en el sentit etimològic de la paraula: sabia escollir amb gràcia, noblesa i senzillesa. De gran fermesa i conviccions irreductibles, la seva presència imposava: tenia un aire de Pau VI, que el nomenà bisbe, i sobretot seguia l'estil montinià pel que fa a la supremacia del diàleg. Estava convençut que s'ha de dialogar sempre, amb la persona més hostil, fins al final. Castrillón estava en condicions de fer-ho perquè era un home culte: format a Roma i a Lovaina, tenia el doctorat en Dret canònic i s'havia especialitzat en Sociologia religiosa, Economia política i Economia ètica. A Colòmbia va dialogar sovint amb la guerrilla i amb el narcotràfic en els anys difícils en què fou secretari general del Consell Episcopal Llatinoamericà, quan n'era president el cardenal Antonio Quarracino, l'auxiliar del qual fou Jorge Mario Bergoglio. I prosseguí el diàleg quan fou escollit president d'aquest organisme, on vaig tenir l'honor de tractar-lo. Quarracino, Bergoglio i Castrillón tenien com a denominador comú un humor capaç de relativitzar les circumstàncies més adverses.

En unes jornades celebrades a la Ciutat Comtal el 1992, titulades *Barcelona, porta europea d'Amèrica*, Castrillón havia dit: «L'evangelització de la postmodernitat suposa, per part de l'Església, un aprenentatge del seu llenguatge cultural, un coneixement dels seus símbols, dels seus signes i expressions, camí ineludible de penetrar en els centres motors de la cultura i en el cor de la intel·ligència dels homes que la sustenten i la dirigeixen (...) Cal reviure la memòria del diàleg de Déu amb la humanitat.»

Se li confiaren afers diplomàtics delicats. Fou enviat especial del papa Joan Pau II a la signatura de l'acord global i definitiu entre el Perú i l'Equador per resoldre la seva disputa fronterera, a Brasília el 26 d'octubre del 1998. El 2008, abans dels vint anys de l'excomunió a Mons. Lefebvre, el cardenal Castrillón, per encàrrec de Benet XVI, va estendre la mà a la Fraternitat Sacerdotal Sant Pius X amb la voluntat de reconciliar-la amb la Santa Seu. No se'n va sortir... deia el seu contemporani Joaquín Ruíz Giménez, promotor de *Cuadernos para el Diálogo*, que els cismes a l'Església solen venir dels sectors més conservadors. Esperem ara que el cardenal Darío ja dialogui cara a cara amb el Senyor de la Història que el creà.

Estava convençut
que s'ha de dialogar
sempre, amb la
persona més hostil,
fins al final

ROCA,
100 ANYS
D'HISTÒRIA

més a la teva
botiga Roca
i a **roca.es**

Tota una vida junts formant part
de la vida de moltes famílies, tenint cura
de tu i dels teus.

Roca es projecta cap a un futur
cada vegada més net i confortable,
oferint-te els productes més innovadors,
per fer-te la vida més fàcil.

Ja hem començat a escriure un nou futur
amb tu, el futur comença ara.

Roca

ANÀLISI

Karadima: l'Església xilena del poder

ANTONI BENTUÉ
Teòleg

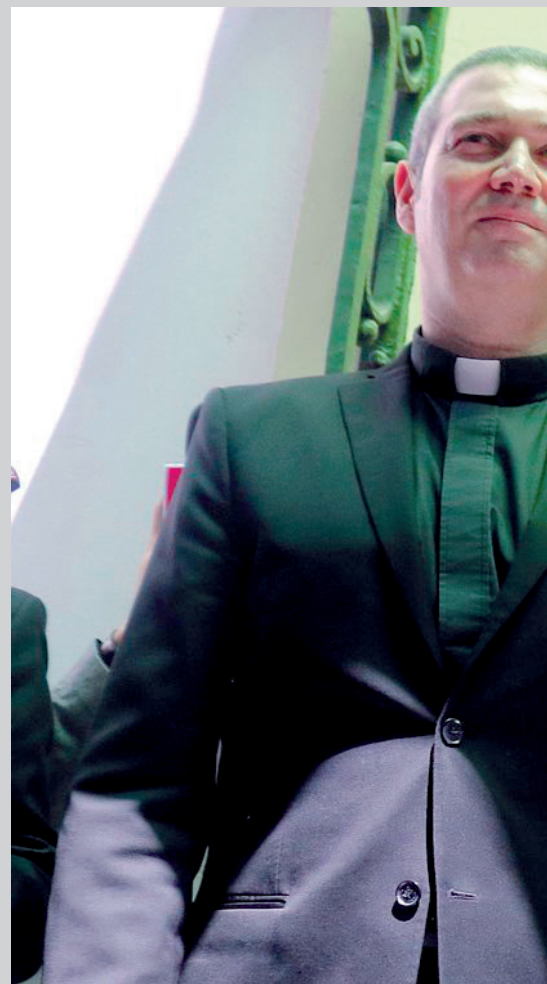
El nou context eclesial sorgit amb l'elecció del papa Francesc permeté que anés explotant el mal ancorat

El cas del sacerdot Karadima, de Xile, té un paral·lelisme amb el cas de Marcial Maciel, fundador dels Legionaris de Crist. És la situació d'un poder mundà, regit per interessos egocèntrics de tipus econòmic o polític, tot usant Déu per des-sacralitzar-los. És sempre el risc de la religió quan es desvincula de la seva veritable significació transformadora de la llibertat humana.

Karadima aprofità la seva influència en el món de les classes altes xilenes, on se situa la parròquia de El Bosque, per aplegar al voltant seu grups de joves provinents de famílies benestants, políticament properes al govern de Pinochet, que trobaven en aquest lloc una direcció espiritual que els permetia sentir-se a prop de Déu, tot mantenint els seus interessos econòmics i polítics. Aquest prestigi assolit pel sacerdot Karadima entre els grups de l'alta societat xilena va permetre-li tenir una «aurèola» de sant. Aquest doble avantatge, social i «espiritual», representat per Karadima, el feu mereixedor, durant els anys de la dictadura de Pinochet, de l'amistat del qui era

aleshores nunci de Joan Pau II a Xile, Angelo Sodano. L'amistat amb el nunci feia que Karadima tingués una gran ascendència entre els bisbes més influents de la Conferència Episcopal, sobretot el cardenal de Santiago i el cardenal Jorge Medina. Aquest món d'influències fou usat per Karadima per convertir el jovent privilegiat que formava part de la parròquia de El Bosque en una mena de sucursal del Seminari pontifici, on els seminaristes de El Bosque eren considerats de manera privilegiada pel rector. Karadima aconseguí que dels «seus seminaristes», Roma n'elegís cinc com a bisbes. La intenció de Karadima, amb el suport de Sodano, era que la majoria dels bisbes xilens fossin formats sota el seu mestratge. A més, amb els joves sacerdots sortits de la seva parròquia, va crear l'associació de la Pia Unió Sacerdotal del Sagrat Cor, que pretenia mantenir tots aquests joves preveres (més de 40) en la seva mateixa línia fundacional de poder eclesiàstic.

Tot aquest projecte començà a ensorrar-se quan es feu evident que Karadima amagava, sota un

Jordi Bertomeu (esquerra) i Mons. Scicluna, enviats del Papa a Xile.

mantell de «santedat» fictícia i de solemne sacralitat en les formes d'exquisida litúrgia parroquial, una ambició de poder funcional als interessos dels rics propietaris de El Barrio Alto que sovintejaven el seu clos parroquial, emprant alhora un «llenguatge clerical celibatari» que amagava hipòcritament concupiscències sexuals mal reprimides en formes alternatives de realització malsana, i àdhuc delictiva, en la intimitat amb alguns dels jovenets més «macos» de la parròquia, als qui mantenia, a més, «sotmesos» a la seva direcció espiritual. Aquest fou el principal detonant de l'esfondrament del «poder de Karadima» i de El Bosque.

El nou context eclesial sorgit amb l'elecció del papa Francesc permeté que anés explotant el mal ancorat a «El Bosque de Karadima». Fou suspès *a divinis* per la Congregació de la Fe, i condemnat com a culpable d'actes greus i repetits de pedofília. Quan fou públic l'entramat de Karadima, el cardenal arquebisbe de Santiago no pogué evitar que es fes públic l'escàndol, tot i que feia ja uns anys que algu-

nes víctimes havien intentat fer-se escoltar en va a l'oficina del bisbat; ja que, com el mateix cardenal diria més tard, «era impensable que allò pogués ser veritat». Aquest dubte influí també en el papa Francesc, que no podia creure que el bisbe Barros pogués formar part d'un grup d'encobridors de Karadima a la parròquia de El Bosque. El cas Barros fou emblemàtic, ja que quan va explotar el cas Karadima, Barros era bisbe castrense, i es feu malveure per alguns militars que pressionaren el ministeri de Defensa per tal que el canviessin. El nunci Ivo Scapolo convencé el Papa per destinar el bisbe Barros a una petita diòcesi del sud de Xile, Osorno. Però un bon grup de laics, vinculats a la pastoral, i amb el suport del sacerdot missioner Piter Kliegel, reaccionà demanant que Barros no fos nomenat bisbe seu, donat que era sospitós d'encobrir els abusos de Karadima. La influència de la gent que volia evitar el problema de Karadima mantingué mal informat el Papa, el qual va donar suport al bisbe Barros, fins que sospità que havia estat enganyat en la informació que li arribava. Decidí enviar el bisbe Charles Scicluna i el secretari Jordi Bertomeu, perquè reunissin informació de primera mà. I el panorama canvià radicalment. El Papa arribà al convenciment que l'havien enganyat! Profundament molest, exigí a tots els bisbes xilens que anessin a Roma. Un cop allí, tots els bisbes van posar els seus càrrecs a disposició del Papa. A més, ell convidà a Roma els tres primers denunciants que havien estat víctimes de Karadima i que ja havien intentat posar en alerta el cardenal de Santiago, sense cap èxit. I volgué demanar-los perdó personalment. Després ha seguit convidant un grup de sacerdots sortits de El Bosque, també víctimes de Karadima. I va enviar un altre cop a Xile el bisbe Scicluna i Jordi Bertomeu perquè s'adrecessin a Osorno a demanar perdó a la comunitat cristiana que va ser el punt de partença de la reacció laical enfront dels bisbes sortits de El Bosque, particularment Mons. Barros. Ara caldrà esperar els fruits de curt, mitjà i llarg termini que el Papa va prometre a la carta enviada als bisbes xilens.

CARTA DOMINICAL

El discerniment en l'Esperit Sant

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Ara fa dos mesos del llançament del nou Pla pastoral diocesà. És impressionant la difusió que està aconseguint. Ja n'hem distribuït prop de 30 mil exemplars. També és gratificant comprovar com les comunitats parroquials, els instituts de vida consagrada i les societats de vida apostòlica, les diferents entitats i moviments apostòlics estan tenint en compte les orientacions i propostes per a una conversió pastoral a l'arxidiòcesi de Barcelona.

Vull agrair-vos la vostra resposta i m'agradaria animar-vos a reflexionar sobre el darrer dels cinc eixos del nou Pla pastoral, em refereixo al «Discerniment». Vivim un canvi d'època, vivim moments complexos, ho sabem prou bé, però, com podem escoltar la veu esperançadora de Déu?

Som conscients que un Pla pastoral no pot donar resposta concreta a totes les interpel·lacions i els reptes que provenen dels canvis socials actuals. L'objectiu del nou Pla és el discerniment personal i

comunitari, a la llum de l'Evangelí i sota la inspiració de l'Esperit Sant, davant de cadascun dels reptes que se'ns plantegin.

El nou document diocesà vol fer-nos revisar les nostres actituds perquè cada dia siguin més semblants a les de Jesucrist. Com diu el papa Francesc, «des del punt de vista de l'evangelització, no serveixen ni les propostes místiques sense un fort compromís social i missioner, ni els discursos i praxis socials o pastorals sense una espiritualitat que transformi el cor» (EG 262). Pregària i acció van de la mà, es necessiten mútuament.

El Pla pastoral proposa que ens nodrim de la lectura orant de la Bíblia i, per això, ens convida a promoure grups de *lectio divina*, així com a pregar en família. Proposa que en els moviments apostòlics i en les comunitats cristianes es fomenti una espiritualitat evangèlica que descobreixi els estrets vincles que existeixen entre Déu i el món, entre la fe i la vida, entre l'oració i l'acció.

Els preveres i diaques cal que

ens preparem per acompanyar els laics en el camí d'esdevenir homes i dones contemplatius en l'acció. L'acompanyament espiritual és un tema que es tractarà el proper mes d'octubre en el Sínode dels Bisbes sobre els joves, la fe i el discerniment vocacional.

Acompanyar comporta ajudar una persona a descobrir el misteri de la seva existència i el misteri de la seva missió en aquesta vida. És un camí d'amor que cerca en tot moment el bé de la persona acompanyada. És un camí de gratuïtat en què l'acompanyant regala el do més preciós que tenim: el temps en l'exercici de l'escolta atenta. Pregueu, si us plau, pels fruits espirituals del proper Sínode, en el qual tindrà el goig de poder participar com un dels pares sinodals.

Benvolguts germans, que l'Esperit Sant ens guïï a fi que aquestes orientacions i propostes ens ajudin a esdevenir una *Església en sortida*, que en totes les seves accions proposi l'Evangelí de Jesús als homes i les dones d'avui.

**JAUME
PUJOL BALCELLS**
Arquebisbe de Tarragona i Primat

ALS QUATRE VENTS

Donar per rebre

Del 10 al 14 de maig d'aquest any he tingut la sort de tornar a l'Àfrica. Aquesta vegada a la República Democràtica del Congo. L'objectiu era visitar la missionera de la nostra arxidiòcesi, Isabel Correig, i la institució Ekolo ya Bondeko, que es pot traduir com a «Poble de la Fraternitat».

Aquesta benemèrita institució la va fundar la Isabel ara fa gairebé quaranta anys, junt amb el religiós Philippe Nkiere, que durant molts anys ha estat després bisbe de la diòcesi d'Inongo, al Congo, i que des del mes de maig és ja bisbe emèrit.

La missió d'aquesta obra, que és una associació de fidels aprovada per la Santa Seu, és ser un signe per ajudar a despertar un moviment missioner. En concret, té dues línies de treball: recollir nens rebutjats per les seves famílies, estigmatitzats, nens i nenes recollits pels carrers, perduts, i intentar que puguin tornar a les seves famílies. Com ens deia la Isabel, a l'Àfrica les persones que no tenen ningú, que viuen aïllades de tota relació humana, són les més pobres.

També els membres d'aquesta associació formen equips de treball per a la recerca de persones excloses. Vaig tenir la sort de poder visitar el pavelló d'un hospital on hi havia aquells malalts que no els visitava mai ningú.

Al llarg d'aquests anys són ja centenars les persones que han po-

gut salvar les vides i la dignitat gràcies a Ekolo ya Bondeko i que han deixat de ser marginades. Parlant amb els seus fundadors, ens deien que el que pretenen és ser signe de fraternitat, com a base i dinamisme per a la construcció d'una nova societat on imperi la fraternitat, el nucli de la fe cristiana.

S'aprèn molt anant a l'Àfrica. I és veritat allò que un rep molt més del que pensa que dona. Des de fa molts anys, des de l'arxidiòcesi de Tarragona tenim la sort de poder ajudar aquesta obra. Un dels projectes socials fruit de l'any Jubilar del 2008, dedicat a celebrar els 1.750 anys del martiri del bisbe sant Fructuós i dels seus diaques Auguri i Eulogi, va ser precisament ajudar a construir una part de la residència on s'acullen algunes d'aquestes persones.

Una vegada més he pogut comprovar el treball tan important que fan els missioners. No solucionen tots els problemes, però vivint a fons la caritat, l'amor als altres, als més pobres i necessitats, són testimonis de l'amor cristià.

Veuen Crist mateix en els més abandonats. Als missioners no els veiem, però són l'orgull de la nostra arxidiòcesi i de l'Església. Ajudem-los sempre que sigui possible, en primer lloc amb la nostra pregària i sempre que puguem també materialment. Puc assegurar que són recursos molt ben aprofitats.

COMENTARI DE LA PARAULA

A l'instant es destravà la llengua de Zacaries

GLÒRIA MONÉS

A diferència de Maria i Josep, dos joveníssims esposos, Zacaries i Elisabet eren ja vells quan l'àngel Gabriel anuncià a Zacaries que la seva dona pariria un fill i que ell li posaria el nom de Joan; però es va quedar mut perquè no cregué l'anunci de l'àngel. Vuit dies després que Elisabet hagués donat a llum el seu fill, en el moment de circumcidarlo, li volgueren posar el nom del seu pare, Zacaries, però Elisabet reaccionà secament: «No!, s'ha de dir pel seu nom, Joan!» Li replicaren que ningú de la seva parentela portava aquest nom. Llavors, fent senyes, preguntaren a Zacaries com volia que s'anomenés. Demanà una pissarra i escrigué: «Joan és el seu nom.» Tots tres, l'àngel Gabriel, i la parella Elisabet i Zacaries, un cop s'hagueren omplert d'Esperit Sant, coincideixen a posar-li el nom de Joan. «A l'instant es destravà la seva llengua, i tots van quedar sorpresos. S'obrí, aleshores, la seva boca, i es va posar a parlar beneint Déu.» Zacaries i Elisabet, d'edat avançada l'un, i estèril, l'altra, representen l'Israel envellit i infructífer que, en

assemblea, estava pregant al Temple a l'hora d'oferir l'encens, esperant que una intervenció divina, a base de senyals espectaculars, salvaria el seu poble. Ni el culte ni l'observança de la Llei no li havien procurat la fe. Zacaries, al Benedictus, parla d'una salvació nacional de mans dels enemics, els pagans. L'efecte de la salvació seria el culte veritable, com s'escapava a un sacerdot i bon observant de la Llei. La resposta a la pregunta que tothom es formulava: «Què serà, doncs, aquest infant, atès que la mà del Senyor és amb ell?», la trobem en la part final del càntic: «I tu, infant, seràs anomenat Profeta de l'Altíssim, perquè t'avançaràs davant la faç del Senyor per preparar els seus camins.» En el colofó se'n parla del creixement i enfortiment de l'infant i s'apunta ja la seva adolescència i maduresa: «Vivia en paratges deserts fins al dia de la seva manifestació davant d'Israel.»

JOSEP
RIUS-CAMPS

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

IGNASI
RICART

Claretia i biblista

Va ser un àpat pasqual l'últim sopar?

Pel que sembla, no va ser un sopar pasqual: Mc, Mt i Lc semblen identificar el sopar amb la Pasqua jueva, però segons Joan, Jesús fou crucificat la vigília de Pasqua (18,28). És cert que algunes fonts indiquen que Jesús va voler celebrar amb els seus deixebles el sopar de Pasqua o séder, en el qual els jueus commemoren l'alliberament de l'esclavatge d'Egipte. Però, quan es descriu el banquet, no es fa ni una sola al·lusió a la litúrgia de la Pasqua, no es diu res de l'anyell pasqual ni de les herbes amargues que es mengen aquesta nit, no es recorda ritualment la fugida d'Egipte, tal com estava prescrit. D'altra banda, és impensable que aquella mateixa nit en què totes les famílies celebraven el sopar més important del calendari jueu, els grans sacerdots i els seus ajudants ho deixessin tot per ocupar-se de la detenció de Jesús i organitzar una reunió nocturna a fi d'anar concretant les acusacions contra ell. Sembla més versemblant la informació d'una altra font que situa el sopar de Jesús abans de la festa de Pasqua, ja que ens diu que Jesús és executat el 14 de *nissan*, la vigília de Pasqua. Així doncs, no sembla possible establir amb seguretat el caràcter pasqual de l'Última Cena. Probablement, Jesús va peregrinar fins a Jerusalem per celebrar la Pasqua amb els seus deixebles, però fou detingut i ajusticiat abans que arribés aquella nit. Tot i això, sí que va tenir temps de celebrar un sopar de comiat, solemne, el darrer de tants d'altres que havien celebrat pels poblets de Galilea.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Sant Joan Baptista

Lectura primera

Is 49,1-6

T'he fet llum de tots els pobles

Lectura del llibre d'Isaïes:

Escolteu-me, illes i costes, estigueu atents, pobles llunyans: Abans de néixer, el Senyor em cridà, quan era al si de la mare, ell pronuncià el meu nom, convertí els meus llavis en una espasa tallant i em cobrí amb l'ombra de la seva mà, feu de mi una fletxa aguda, em guardà en el seu buirac, i em digué: «Ets el meu servent, Israel, estic orgullós de tu.» Jo estava pensant: «M'he cansat en va, he consumit les meves forces per no res.»

Defet el Senyor sostenia la meva causa, el meu Déu em guardava la recompensa. El Senyor m'ha format des del si de la mare perquè fos el seu servent i fes tornar el poble de Jacob, li reunís el poble d'Israel; m'he sentit honorat davant el Senyor, i el meu Déu ha estat la meva glòria; però ara em diu: «És massa poc que siguis el meu servent per restablir les tribus de Jacob i fer tornar els supervivents d'Israel; t'he fet llum de tots els pobles perquè la meva salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra.»

Salm responsorial

138

Heu penetrat els meus secrets, Senyor, i em coneixeu, vós veieu quan m'assec o quan m'aixeco, descobriu de lluny estant els meus propòsits, sabeu bé si camino o si reposo, us són coneguts tots els meus passos.

R. Us dono gràcies per haver-me fet tan admirable.

Vós heu creat el meu interior, M'heu teixit en les entranyes de la mare.

Us dono gràcies per haver-me fet tan admirable, és meravellosa la vostra obra. *R.*

Us era tot jo ben conegut, res de meu no us passava per alt quan jo m'anava fent secretament, com un brodat, aquí baix a la terra. *R.*

Lectura segona

Ac 13,22-26

Abans que vingués el Crist, Joan va predicar a tot el poble

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En aquells dies, Pau digué: «Als nostres pares, Déu els donà David per rei i, testimoniant a favor d'ell digué: "M'he fixat en David, fill de Jesè, que és un home com el desitja el meu cor, ell durà a terme tot el que em proposo.» De la descendència d'ell, tal com ho havia promès, Déu ha donat a Israel un Salvador, que és Jesús. Abans que vingués ell, Joan va predicar a tot el poble d'Israel un baptisme de conversió. Però Joan, en acabar la seva missió deia: Jo no soc pas allò que vosaltres penseu, però després de mi en ve un altre de qui no soc digne de deslligar el calçat dels peus. "Germans, a nosaltres, els descendents d'Abraham, i també a tots vosaltres que creieu en Déu, ens envia Déu aquest missatge de salvació.»

Al·leluia

Lc 1,76

A tu, infant, et diran profeta de l'Altíssim, perquè aniràs al davant del Senyor a preparar els seus camins.

Evangelí

Lc 1,57-66.80

S'ha de dir Joan

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç:

Quan es complí el temps, Elisabet tingué un fill. Els veïns i els parents sentien dir que el Senyor li havia fet aquest favor tan gran, i tots la felicitaven. El dia vuitè es reuniren per circumcidar el nen, i proposaven que es digués Zacaries, com el seu pare. Però la mare s'hi oposava dient: «No, que s'ha de dir Joan.» Ells li replicaren: «Però

si no hi ha ningú de la família que se'n digui!» Llavors feren senyes al pare preguntant-li com volia que es digués. Ell demanà unes tauletes i escriví: «S'ha de dir Joan.» Tots se'n van meravellar. I a l'instant Zacaries recobrà la paraula i beneïa Déu. Un gran respecte s'apoderà de tots els veïns.

La gent en parlava per tota la muntanya de Judea, i tothom qui ho sentia en guardava el record i es preguntava: «Què serà aquest noi?», perquè la mà del Senyor era amb ell. I el noi creixia i s'enfortia en l'Esperit, i va viure al desert fins al dia que es va manifestar a Israel.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 3)

Juny

24. DIUMENGE

Naixement de Sant Joan Baptista (S), *Blanc*. Lectures: Isaïes 49,1-6 / Salm 138 / Fets 13,22-26 / Lluç 1,57-66.80

25. DILLUNS

Fèria, *Verd*. Lectures: 2 Reis 17,5-8.13-15a.18 / Salm 59 / Mateu 7,1-5
SANTORAL: Guillem. Ab.; Oròsia, vg. i mr.; Pròsper d'Aquitània, b.

26. DIMARTS

Fèria, *Verd*. Lectures: 2 Reis 19,9b-11.14-21.31-35a.36 / Salm 47 / Mateu 7,6.12-14. O bé: *Sant Pelai* (ML), *Vermell*. Barcelona, Girona, Lleida, Sant Feliu de Llobregat, Tarragona, Terrassa, Tortosa, Urgell i Vic: *Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer* (ML), *Blanc*.
SANTORAL: David, erm.; Joan i Pau, mr.; beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.; Perseveranda, vg.

27. DIMECRES

Fèria, *Verd*. Lectures: 2 Reis 22,8-13;23,1-3 / Salm 118 / Mateu 7,15-20.

O bé: *Sant Ciril d'Alexandria* (ML), *Blanc*.

SANTORAL: Ladislau, rei; beata Lluïsa Teresa de Montaignac, rel. i fund.; beat Tomàs d'Orvieto, rel. Zoile, mr.

28. DIJOUS

Sant Ireneu (MO), *Vermell*. Lectures: 2 Reis 24,8-17 / Salm 78 / Mateu 7,21-29
SANTORAL: Argimir, monjo i mr.; Marcel·la, mr.; Pau I, p.

29. DIVENDRES

Sants Pere i Pau (S), *Vermell*. Lectures: Fets 12,1-11 / Salm 33 / 2 Timoteu 4,6-8.17-18 / Mateu 16,13-19
SANTORAL: Cir, b.; Maria.

30. DISSABTE

Fèria, *Verd*. Lectures: Lamentacions 2,2.10-14.18-19 / Salm 73 / Mateu 8,5-17. O bé: *Sants protomàrtirs de l'Església Romana* (ML), *Vermell*.

SANTORAL: Emiliana, vg.; Marçal de Llemotges, b.

El Sant 27 JUNY

Beata Lluïsa Teresa de Montaignac

A partir de la Contrareforma, algunes devocions van prendre una gran embranzida, sobretot l'adoració eucarística i la devoció al Sagrat Cor de Jesús. Aquesta darrera va conèixer la màxima difusió al segle XIX de la mà d'algunes congregacions, com ara les Oblates del Sagrat Cor de Jesús, fundades per la beata Lluïsa Teresa de Montaignac (1820 – 1885).

Aquesta beata francesa de família noble va tenir des de ben jove una gran devoció al Sagrat Cor de Jesús, al qual es va consagrar personalment quan tenia 23 anys. Al llarg de la seva vida va fundar diverses entitats i iniciatives tant de caràcter devocional com social. Finalment, l'any 1874 va fundar les Oblates del Cor de Jesús, dedicades a la cura dels orfes, l'ajuda a les parròquies més necessitades, la pregària per les vocacions sacerdotals i, naturalment, la devoció al Sagrat Cor. La congregació ben aviat va obtenir el reconeixement pontifici i va obrir cases arreu de França. Lluïsa Teresa de Montaignac va ser beatificada el 1990 per Joan Pau II.

Trobades de formació litúrgica

F. XAVIER PARÉS SALTOR
Delegat diocesà de Litúrgia d'Urgell
xpares@bisbaturgell.org

Cada any, a moltes de les nostres diòcesis amb seu a Catalunya, se celebren trobades de Formació litúrgica destinada a tots aquells fidels laics que col·laboren a les diverses parròquies en els diferents ministeris litúrgics i en altres tasques de l'animació de la litúrgia: els que presideixen celebracions dominicals en absència de prevere, els que animen el cant, els salmistes, els lectors, els monitors, els que ajuden a donar la comunió, els acòlits, els sagristans, els qui tenen cura de les flors i de la neteja, els campaners... Darrerament s'ha celebrat una d'aquestes trobades al bisbat de Girona, dues al bisbat d'Urgell, i se n'està preparant una altra al bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Altres bisbats ho fan a les mateixes parròquies. També se'n fa una anualment per a tot Espanya, i a nivell superior, l'Institut de Litúrgia de Barcelona en fa una cada curs per a sacerdots i estudiosos. Són trobades que apleguen un bon nombre de col·laboradors litúrgics amb la finalitat de formar-se i animar-se mútuament en aquest servei a l'altar.

És un desig del Concili Vaticà II que els fidels, i especialment els qui col·laboren de manera més directa a les celebracions litúrgiques, estiguin ben formats en aquests serveis de l'altar, i no solament amb una formació teòrica sinó sobretot amb una activa participació, tenint en compte l'edat, condició, gènere de vida, i grau de cultura religiosa

Una bona formació litúrgica és necessària per a tot cristià

(cf. SC. 19). També el Concili demana formació musical perquè les comunitats participin millor en el cant litúrgic (cf. SC 115). I encara, el Concili parla de l'art litúrgic, tant en els temples com en les celebracions. *L'Ars celebrandi* vol dir que hem de tenir cura que les nostres celebracions es facin de la millor manera possible, ja que celebrem els sagrats misteris de la nostra redempció, i celebrar bé és un art que tots hem d'aprendre.

A la celebració litúrgica no només recordem el passat de Jesús i el de la història de la salvació, sinó que fem present el Senyor Jesús tot continuant avui i aquí aquesta història de la salvació en els nostres temps i en l'Església d'avui. La litúrgia realitza allò que diu, i no diu res més que allò que fa. Va dirigida a un poble que té una cultura i viu una situació concreta. I ho fa amb paraules (lectures, homília...), i amb símbols i gestos (partir el pa, tirar aigua, ungir amb oli...). Un doble llenguatge, verbal i no verbal.

Encara que la litúrgia no és l'única activitat de l'Església, amb tot, és la font i cimal de la vida cristiana (cf. SC. 10). Per tant, totes les activitats que fa l'Església han de portar a la celebració de la fe que es realitza en la litúrgia. Una bona formació litúrgica és necessària per a tot cristià, i molt més per a aquells que participen i fan algun servei en les celebracions de les nostres parròquies.

Compromís amb l'educació en el lleure

REDACCIÓ

El 2017 va ser un any excepcional per a la Fundació Pere Tarrés, ja que durant aquest curs es va commemorar el 60è aniversari de l'inici de la seva activitat. Han estat sis dècades on la seva activitat, compromís social i implicació amb la societat no han parat de créixer.

D'aquells inicis a l'entorn de les colònies, la Fundació Pere Tarrés ha evolucionat incorporant nous projectes i línies d'activitat com el

suport a l'escola des del menjador escolar, casals d'estiu, activitats extraescolars, gestió d'escoles bressol, programes socioeducatius municipals, inserció laboral, consultoria i recerca, centres socioeducatius i formació ocupacional.

Durant el 2017, 518.160 persones es van beneficiar de l'acció social de la Fundació Pere Tarrés a través dels diferents projectes i activitats, una xifra que suposa un augment del 8,62% respecte a l'any anterior.

Som al mes de juny

FRANCESC A. PICAS

El mes de maig passat, per a l'Església, era el mes dedicat a la Verge Maria. En el present mes de juny el poble cristià glorifica en la festa del Corpus la institució de l'Eucaristia.

En el mes de maig, els jardins es van omplir de flors de tots colors, tot perfumant llars i balcons. A les nits de juny el cel es cobreix d'estrelles, flors resplendents que il·luminen l'infinit.

El mes de maig, en caure la tarda, les campanes de les parròquies invitaven el poble fidel a resar el Sant Rosari i cantar inspirades cançons a la Mare de Déu. Al mes de juny,

els altars fan olor d'encens. Després del Sant Rosari, cor i poble, eleven al Santíssim Sagrament aquestes glosses poètiques de mossèn Cinto Verdaguer:

«Nit de juny, quantes estrelles, veus brillar com flors novelles, al jardí del firmament. Tantes vegades alabances siguin dades, al Santíssim Sagrament. Avui és Corpus Christi, la festa de les festes, en eixos cims de serra, groguegen les ginestes. Aqueixa és la de Corpus, magnífica diada, rient obre a l'estiu, estiu millor vol dar-nos, lo Sol-Eucaristia, eixint-se dels sagraments, esqueixa en aquest dia, la nit que el té captiu.»

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE DOCTRINA I MORAL

pel Dr. Joan Antoni Mateo

Devoció al Sagrat Cor

De jove, a la parròquia, el mes de juny es feien actes extraordinaris al Sagrat Cor de Jesús i a totes les cases del poble se n'entronitzava la imatge. Enyoro aquelles devocions que ja no es practiquen.

Qui ho ha dit que no es practiquen i que no s'han de continuar practicant? Conec moltes persones i comunitats que honoren especialment el Sagrat Cor de Jesús durant el mes de juny. I sempre s'ha de celebrar la principal devoció, que és la solemnitat litúrgica del Sagrat Cor de Jesús i que s'escau el divendres després del Corpus. És veritat que hi ha devocions menors que són fruit d'un moment històric i que després poden desaparèixer sense més importància. Però de cap manera no es pot dir això pel que fa a la devoció al Sagrat Cor de Jesús, que és una devoció major i és un element constitutiu de la fe i de la pietat cristianes. Dir Sagrat Cor de Jesucrist és dir Jesús mateix amb la seva humanitat santíssima, sagrament de l'amor de Déu. El simbolisme del cor és molt poderós. En el Cor de Jesús es manifesta en tota la seva plenitud l'amor de Déu. Mai no podem mirar amb indiferència aquesta realitat. De fet, en la concreció moderna de la devoció al Sagrat Cor s'ha posat particularment en relleu l'esperit de gratitud, correspondència i consagració i desgreuge. «Mira aquest Cor que tant ha estimat», li diu el Senyor a santa Margarida Maria, la seva confident. I també això es repeteix en la seva variant de la devoció a la Divina Misericòrdia. És un reclam constant del Senyor que espera de nosaltres no el terror o la indiferència sinó l'amor i la confiança. I en aquesta perspectiva hem de veure el camí de la infància espiritual que ens proposava santa Teresina. La devoció al Sagrat Cor ha de ser constantment proposada i practicada, ja que té un gran poder per regenerar la vida cristiana en cada moment històric. Li recomano que la continuï practicant i animi a practicar-la.

PER ENVIAR CONSULTES AL DR. MATEO:

elconsultori@hotmail.com
Ap. de correus 121-25620 Tremp (Lleida).

Postals des d'Andalusia

Cinc pans a la motxilla

A la casa d'espiritualitat Betània, enclavada al cor de Sierra Morena, a prop de la capital cordovesa, oferia a un grup de matrimonis amics els «cinc pans» que no poden faltar a la motxilla, com a aliment per a l'estiu 2018.

—El «pa de la Paraula de Déu», proclamada en cada eucaristia; llegida personalment per cadascun de nosaltres; meditada en els moments de pregària.

—El «Pa del Cos i la Sang de Crist», realment present en el sagrament de l'Eucaristia, «pa de vida i beguda de salvació».

—El «pa de la cultura religiosa», difosa amb profusió en encícliques i exhortacions, a les cartes dels nostres pastors, en tants llibres d'escriptors catòlics com il·luminen l'horitzó.

—El «pa dels acompanyants», que així s'anomenen ara els directors espirituals, els nostres assessors en matèria religiosa, a tots els que ens ofereixen acollida, caliu, acompanyament i recer als nostres dubtes i incerteses.

—El «pa dels testimonis», de vegades molt allunyats, més enllà; de vegades, molt propers, «a la porta del costat». Testimonis clamorosos fins a entregar la seva vida com a ofrenes generoses.

L'evangelí ens parla de «cinc pans i dos peixos», oferts per un jove.

Que no ens faltin a la motxilla d'estiu!

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Adaptació als nous temps

La majoria de diaris en paper s'han adaptat al món digital, amb una doble edició. També han nascut diaris i revistes únicament en aquest format electrònic; avui és habitual la consulta dels titulars de mitjans de comunicació a través dels mòbils o les tauletes.

Catalunya Cristiana fa temps que disposa de pàgina web i accés digital per als subscriptors, però seria interessant que en la versió en obert se n'incrementessin els continguts, no necessàriament en actualitat, sinó també en articles de fons, de teologia, de reflexió, de pensament, que es podrien copiar de números endarrerits de *Catalunya Cristiana*.

A més, convindria poder penjar-hi gravacions d'entrevistes o actes eclesials, un comptador de visites i una secció d'enllaços d'altres revistes i *links* d'Església. També m'agradaria felicitar l'aparició del nou format, més manejable i fàcil de llegir.

TOMÀS GILI PALAU
Tarragona

Un cor que estima

Aquest mes de juny és el mes dedicat al Sagrat Cor de Jesús. Acaba el mes de maig, en què hem honorat Maria i és com si Ella ens digués: «Mireu el meu Fill, mireu com us estima.» La Mare ens condueix al Fill, Maria ens guia a Jesús.

I Jesús és el Déu que estima... Estima tant que ens ha donat la Vida. Estima tant que s'ha quedat per sempre al Sagrari per Amor... Estima tant que ens ha donat la seva Mare, per Mare nostra.

La devoció al Sagrat Cor de Jesús és la devoció a l'Amor immens de Déu per a cadascun de nosaltres. El cor és símbol de l'amor. El Cor de Jesús és símbol de l'Amor més gran que hi pugui haver. Déu ens estima sempre, encara que nosaltres, ingrats, tantes vegades

l'oblidem, o el menyspreem, o el rebutgem...

«Déu és Amor», ens diu sant Joan. Déu és qui estima infinitament, incondicionalment, des de sempre i per sempre. Corresponguem amb gratitud i amor a l'Amor més sublim, que sempre és a prop nostre, acompanyant-nos, acaronyant-nos, estimant-nos fins a l'extrem.

GNA. NÚRIA VIÑOLAS ESTEVA
Cornellà de Llobregat

Misericòrdia

Voldria adherir-me a la carta del Sr. Francesc A. Picas a C.C., amb el títol *Misericòrdia*, del 13 de maig, en què s'estranyava que els bisbes catalans, en conjunt, no surtin en defensa de persones del nostre país empresonades per delictes inexistents.

També crec que aquesta queixa cal estendre-la als bisbes que tenen a les seves diòcesis les presons on estan empresonats, ja que podrien donar un bon exemple de com tots hem de practicar l'obra de Misericòrdia de visitar els presos, tal com ens va recomanar el Sant Pare Francesc en el recent Any de la Misericòrdia.

Igualment, tot l'episcopat de l'Estat hauria de denunciar que no és cristià que fiscals i jutges acusin persones pacífiques de crims de rebel·lia que no han comès. Estan assabentats els senyors bisbes espanyols que hi ha persones empresonades injustament? Algú pot informar-los-en perquè facin quelcom per evitar aquestes tristes actuacions «d'omissió»?

DANIEL PINYA BATLLELL
Sabadell

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

MACIÀ GRAU
Barcelona

Tres voluntaris expliquen el seu testimoni com a monitors de diverses associacions

El voluntariat a l'estiu, una necessitat

El 21 de juny passat, amb l'arribada del solstici d'estiu, es va donar el tret de sortida a la que per a molts és l'estació de l'any més esperada, l'estiu. Es tracta d'una època associada a les vacances, i per tant al descans i l'esbarjo. No obstant això, hi ha una petita minoria que dedica gran part d'aquest temps precisament a fer tot el contrari, treballar, i ho fa a més de manera altruista, simplement per ajudar que altres persones amb més dificultats puguin gaudir i sortir del ritme frenètic del dia a dia. Per entendre tot el que suposa ser voluntari i monitor durant l'estiu, ens hem apropat a tres associacions molt diverses, que treballen amb col·lectius ben diferents.

Erik Ortega - Fundació Pere Tarrés

L'Erik Ortega és monitor del Centre d'Esplai El Roser de Cerdanyola del Vallès, un esplai vinculat al Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans de la Fundació Pere Tarrés. Amb només 25 anys, l'Erik ja en fa 10 que és monitor voluntari de l'esplai, tasca que compagina amb els estudis d'Arquitectura. Durant el curs, cada dissabte es reuneix amb els infants de l'esplai per fer activitats diverses, de caire social i d'actualitat, però és a l'estiu quan dedica més temps als joves i infants del centre: «A l'estiu és quan hi ha més moviment a l'esplai. Fem casals durant els mesos de juny i juliol, i fins i tot al setembre, abans que comencin les classes.» Precisament van ser les colònies d'estiu on participava l'Erik de petit que el van impulsar a treballar de monitor, ja que el bon record que en té el van fer conscient de la seva importància en l'educació dels nens: «Les colònies són una singularitat del model educatiu del nostre país, ens fan créixer en autonomia personal, i això és bàsic.» Tal com explica, la convivència durant una setmana amb altres companys enmig de la natura, és una oportunitat única per als nens per sortir del ritme frenètic del dia a dia, per fer nous amics, per treballar un altre tipus de

ERIK ORTEGA

«Les colònies són una singularitat del model educatiu del nostre país, ens fan créixer en autonomia personal, i això és bàsic»

REYES CARLES

«Per a la gent gran l'estiu és l'estació de l'any en què es troben més sols»

vida en família, i en definitiva, per tenir nous reptes. A més, totes les activitats que preparen els monitors del seu esplai tenen uns objectius específics, com per exemple l'educació per la pau o la sostenibilitat del medi ambient, aportant així un valor afegit a les colònies. A banda d'aquestes activitats, a les colònies també hi ha una part important del temps en el qual els nens tenen estones lliures, moments que l'Erik creu necessaris per al desenvolupament dels infants: «Del que tinc més bons records... de quan anava a les colònies és dels moments quotidians, de les estones lliures, com per exemple parlar amb els amics al costat del riu.»

Leonisa Álvarez - Fràter

Leonisa Álvarez és la responsable de la Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids (Fràter) de Vilanova i la Geltrú, una associació que ajuda les persones que estan malaltes o pateixen alguna discapacitat a través de l'amistat, la solidaritat, i la fe. La seva relació amb aquesta entitat va començar fa més de 40 anys, quan hi va entrar com a voluntària per ajudar a integrar-se a la societat tots els que es trobaven en una

El bisbe Xavier Novell presidint una missa durant unes colònies de la Fràter.

situació semblant a la d'ella, que pateix una discapacitat física del 65%. Pocs anys després d'entrar a formar a part d'aquesta fraternitat, Leonisa Álvarez va assumir el càrrec de màxima responsable de l'entitat a Vilanova i la Geltrú, que encara manté actualment amb 86 anys. Una de les activitats que Álvarez recorda amb més entusiasme d'aquests 40 anys a la Fràter són les sortides que organitzava cada estiu la fraternitat de Barcelona, en les quals participaven altres Fràters de Catalunya, com la seva: «Antigament anàvem a les colònies de Barcelona; eren un lloc on tots acabàvem establint un gran vincle amb altres membres de l'associació: fèiem jocs, proves, i fins i tot representacions de teatre. Tant els participants com els monitors ens ho passàvem molt bé.» És per aquest motiu que Leonisa Álvarez es considera satisfeta amb la feina feta, i quan recorda la labor que ha fet durant aquests anys conjuntament amb la Fràter, només té paraules d'agraïment: «Vam ajudar molta gent, fèiem companyia a persones que estaven molt soles, però el més important és que vam crear un vincle que encara ara segueix viu.» Fa un any, a causa de la davallada d'activitat a l'associació per la falta de

voluntaris, Álvarez va decidir apuntar-se com a voluntària de l'hospital de la ciutat, on pot seguir ajudant els malalts mitjançant tallers de fisioteràpia i l'acompanyament personal, juntament amb altres voluntaris de la Fràter.

Reyes Carles - Amics de la Gent Gran

Reyes Carles és voluntària des de fa 4 anys a l'Associació Amics de la Gent Gran, una organització

que treballa per millorar la qualitat de vida de les persones grans. Per fer-ho, aquesta entitat disposa de diversos programes d'acompanyament, en què voluntaris com Reyes visiten la gent gran que es troba sola i els donen suport afectiu. Cada setmana, acompanyada de quatre voluntaris més, s'apropa a diferents cases on viuen persones grans per fer-hi una tertúlia, una activitat que els avis esperen amb gran il·lusió: «Hi ha molta gent que està tota la setmana esperant el dia que anem a visitar-los, encara que no surtin de casa això suposa un gran incentiu per a ells.»

A banda de totes les activitats d'acompanyament que es fan durant l'any, és a l'estiu quan hi ha més moviment a l'associació. Tal com explica Reyes, «per a la gent gran l'estiu és l'estació de l'any en què es troben més sols, i a causa de la calor molts passen aquest període desitjant que s'acabi.» Per això Amics de la Gent Gran organitza cada any unes colònies específiques per a les persones grans, «les colònies amigues», on amb l'ajuda dels voluntaris, que en tenen cura les 24 hores del dia, els participants poden estar a l'aire lliure i socialitzar-se amb persones que es troben en la mateixa situació de soledat.

Actualment, hi ha una llarga llista d'espera de persones grans que volen entrar com a beneficiaris de l'associació, però la manca de voluntaris fa que no hi hagi prou personal per tenir cura de tots ells, i fins que no n'hi hagi de nous no poden entrar-hi. És per aquest motiu que tant Reyes com la resta de voluntaris d'altres entitats expressen la necessitat que tothom que pugui i vulgui se sumi a aquesta minoria que, a l'estiu i durant la resta de l'any, decideix lluitar contra la soledat mitjançant l'amistat.

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

**CENTRE MÈDIC
PLAÇA MOLINA**

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h
Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 10 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

MAC
Barcelona

La Facultat de Filosofia de Catalunya imparteix aquest curs

Interior del reial monestir de Pedralbes.
Agustí Codinach

Monges: cultura i llibertat

Del 2 al 6 de juliol s'impartirà, de 16.30 a 19.30, el curs *Monges: cultura i llibertat*, que s'emmarca dins de la Universitat d'Estiu Ramon Llull. Les classes tindran lloc a la Facultat de Filosofia de Catalunya-Universitat Ramon Llull, llevat de les del 3 de juliol, que es faran al reial monestir de Pedralbes, la qual cosa permetrà als alumnes contemplar *in situ* la dimensió simbòlica de l'arquitectura monàstica i apropar-se a la vida quotidiana de les monges.

Durant més de mil anys, només la clausura monàstica proporcionava les condicions indispensables per tal que les dones poguessin desenvolupar la seva sensibilitat espiritual o literària, les seves capacitats intel·lectuals i la seva creativitat. De vegades, la vida religiosa va ser el trampolí per a trajectòries vitals sorprenents en un món dominat pels homes.

«Aquest curs d'estiu l'organitzem els membres del grup de recerca Simbologia en l'art occidental, de la Facultat de Filosofia. Cada estiu n'organitzem un que reflecteixi algun dels temes que treballem, la qual cosa ens ajuda a veure'l i a desenvolupar-lo des d'un punt de vista pedagògic», assenyala el professor Jesús Oliver-Bonjoch, coordinador del curs.

«L'objectiu del curs d'enguany —afirma— és proporcionar un punt de vista històric dels monestirs i convents de monges, espais intel·ligibles per a bona part dels nostres contemporanis, justament perquè els volen comprendre i jutjar des de les llibertats i la igualtat d'oportunitats que gaudim a l'Europa actual.»

En la seva ponència, la professora Sílvia Coll-Vinent divulgarà l'obra d'Eulàlia Anzizu (Mercè Anzizu i Vila), monja clarissa del monestir de Pedralbes que va viure a cavall dels segles XIX i XX i que va deixar un llegat important en la història del monestir i en la cultura catalana. «Eulàlia Anzizu era parenta d'Eusebi Güell i va tenir de jove una vida privilegiada; es va relacionar amb l'ambient cultural de la Renaixença

(el canonge Jaume Collell va ser el seu protector), va tenir amistat amb Verdaguer i va escriure poesies sota la seva influència. També va ser autora d'una *Vida de sant Josep Oriol*», explica Coll-Vinent.

I afegeix: «A més de fixar-nos en algunes de les seves poesies, ens interessarà sobretot veure en aquesta sessió fins a quin punt és viu i precís el relat d'Anzizu sobre la història del monestir, per observar-hi l'estil amb què ens transmet tots els detalls de la vida quotidiana de les monges, del progrés material del monestir i de la vida espiritual del monestir.»

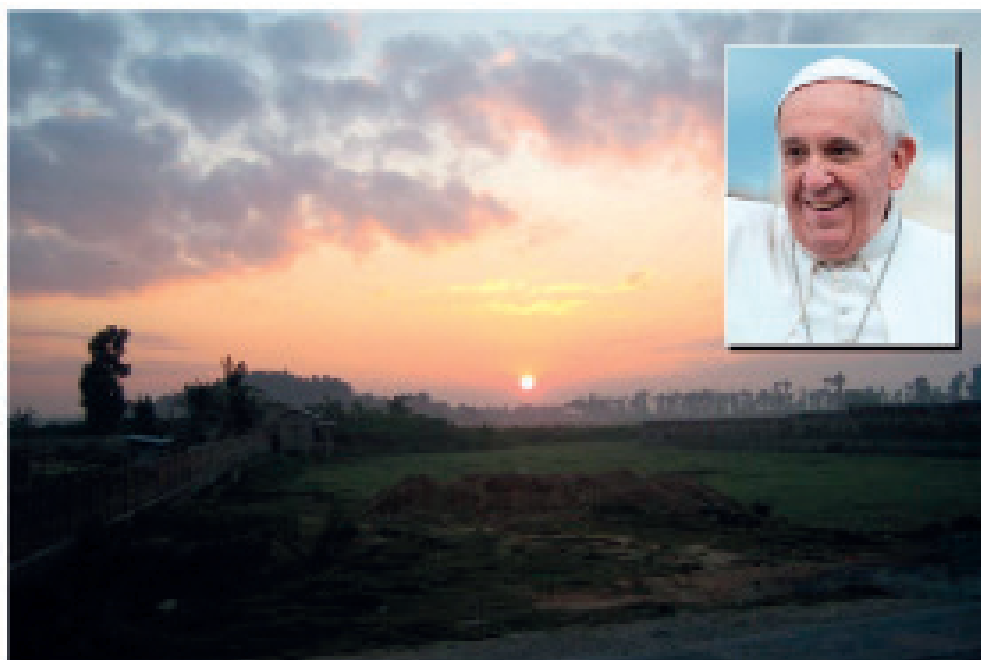
Jesús Oliver-Bonjoch dissertarà sobre *La llavor de la ciutat ideal*: «El claustre de Pedralbes és un espai prodigiós on s'ha aturat el temps, on podem sintonitzar imaginaris d'altres èpoques i copsar la dimensió simbòlica dels conjunts monàstics d'Occident. Només cal regar-la amb la nostra imaginació per tal que aquesta llavor de la ciutat ideal ens desvetlli els seus secrets.»

Tradicions de Nadal als convents és el títol de la xerrada del professor Enric Benavent. «Els convents i els monestirs han sigut cabdals en la difusió de la devoció per al naixement de Jesús. Trobem en molts convents femenins algunes celebracions del Nadal molt interessants en què el pessebre o les figures del pessebre, o la imatge del Nen Jesús, tenen un protagonisme destacat. D'aquestes tradicions rituals, freqüents al segle XVIII, se'n conserven poques, però resten testimonis escrits de moltes d'elles», informa Benavent.

Així mateix, ens recorda que «la tradició de fer el pessebre té els seus orígens en els monestirs i convents, després passa a les cases de famílies nobles i benestants per acabar sent una tradició del poble».

També oferiran conferències els professors Mn. Jaume Aymar, Sònia Acosta, Anna Castellano, Mònica Santín, Enric Puig, Javier Bustamante, Javier Muriel i Eulàlia i Mariona Vernet.

Més informació: facultat@filosofia.url.edu, www.filosofia.url.edu.

7

FRANCESC i la nostra CASA DE TOTS

Carta «Laudato Si'» —«Lloat sigueu»—

Capítol 2. Amb quins ulls mirem la creació els creients

En el conjunt de la Carta encíclica *Laudato Si'*, aquest capítol té un caràcter especial. Per una raó evident: encara que Francesc ha manifestat que el mou «l'afany d'unir tota la família humana en la recerca d'un desenvolupament sostenible i integral», dedica el capítol segon a exposar amb claredat les característiques de la tradició judeocristiana pel que fa a la creació.

13 Concebem LA NATURA com el conjunt de LA CREACIÓ

Els qui creiem en un Déu creador considerem que la natura consisteix en tot allò que ha estat creat. En el fons, primer de tot reconeixem que l'acollí de Déu és l'origen de tot el que existeix. Ell és el creador de tot l'univers. A parer nostre, el món és voluntat de Déu; existeix perquè Ell ho ha volgut. No és pas fruit del caos o de la casualitat, sinó de l'amor de Déu (cf. LS 76-77).

La natura ens parla de Déu continuament. El podem reconèixer i experimentar en tot el que ha estat creat. Potser alguns hem experimentat la presència de Déu després d'haver pujat una muntanya molt alta, o en contemplar un paisatge cap al tard, o en una nit curulla d'estrelles. A la persona que creu en Déu, tot li parla d'Ell; i, quan admira la bellesa de la creació, lloa Déu creador (cf. LS 84-85).

Reconèixer que la natura és la creació implica reconèixer que cada criatura té un valor en ella mateixa. Tot ésser és valuós perquè Déu ha volgut que existeixi. El valor d'una criatura no depèn de si és o no és útil per a l'ésser humà. Qualsevol existència, qualsevol vida, per efímera que sigui o per inútil que ens pugui semblar, té un valor en ella mateixa, perquè Déu ha volgut que existeixi (cf. LS 69).

L'obra creadora de Déu és encara més visible en els éssers humans, perquè, segons la tradició judeocristiana, cadascun dels éssers humans ha estat creat a imatge i semblança de Déu: «Déu va crear l'home a imatge seva, el va crear a

imatge de Déu, creà l'home i la dona» (Gènesi 1, 27). Sense negar les teories de l'evolució Francesc afirma que, en l'ésser humà, hi ha quelcom que no pot ser explicat totalment per aquestes teories. Aquest quelcom especial és la identitat personal, que supera i transcendeix la realitat del món material, i que ens permet raonar, prendre consciència de la realitat, ésser creatius i emprenedors, la qual cosa ens converteix en subjectes; no som mers objectes (cf. LS 81).

El fet de reconèixer que tot ha estat creat per Déu, i que tot ha sorgit de la seva voluntat amorosa, ens mou a descobrir una *fraternitat universal* que va més enllà dels éssers humans; una fraternitat que ens fa sentir membres de *la gran família de l'univers*, de la qual tots formem part, si bé no tots hem d'exercir-hi les mateixes responsabilitats (cf. LS 89).

1.4 LA NOSTRA RELACIÓ AMB LA NATURA és molt estreta

«Nosaltres no som Déu. La Terra ja era aquí abans d'arribar-hi nosaltres, i l'hem rebuda com un do» (LS 67). Alguns han acusat la tradició judeocristiana de l'actual explotació desmesurada de la natura. Segons aquesta acusació, tot tindria l'arrel en el mandat bíblic: «Ompliu la Terra i domineu-la» (Gn 1, 28), com si aquesta ordre hagués autoritzat els éssers humans a disposar de la creació sense cap limit.

Francesc ens recorda que aquesta no és la interpretació correcta de la Bíblia. El relat bíblic ens convida a *«treballar i tenir cura del jardí del món»* (cf. Gn 2, 15). *Treballar* significa 'conrear, llaurar o forjar'; i *tenir cura* significa 'protegir, custodiar, preservar, guardar, vigilar'. Això implica una relació de recíprocitat responsable entre l'ésser humà i la natura» (LS 67).

L'especial dignitat de l'ésser humà, superior a la de les altres criatures, no ens autoritza a tractar la natura de manera despòtica, sense consideració de cap mena. *«La nostra responsabilitat amb una Terra que és de Déu implica que l'ésser humà, dotat d'intel·ligència, ha de respectar les lleis de la natura i els delicats equilibris entre els éssers d'aquest món» (LS 68).*

És a dir, podem usar la natura per a la nostra subsistència, però no explotar-la sense límits; tenim l'obligació de protegir-la i de garantir-ne la continuïtat, de tal manera que pugui ser fèrtil per a les generacions que ens succeiran. *«Tenim l'obligació de fer un ús responsable dels béns de la Terra, i aïhora hem de reconèixer que els altres éssers vivents tenen un valor propi davant Déu» (LS 69).*

«Tot està relacionat, i l'autèntica cura de la nostra pròpia vida i de les nostres relacions amb la natura és inseparable de la fraternitat, la justícia i la fidelitat als altres» (LS 70).

- Creus que els cristians valorem el conjunt de la creació en observar la riquesa dels dons que la natura ens ofereix?
- Tens coneixement d'abusos en l'explotació de la natura per interessos privats, sense pensar en el bé comú? Pots impedir-ho? Proposa una acció que pugui contrarestar algun abús que observeu en el vostre entorn.

edebé

Extracte del llibre *Carta del PAPA FRANCESC — ECOLOGIA INTEGRAL*
Selecció i desenvolupament: FRANCESC RIU I MARGARIDA MOSAS

Recreació
artística de
la nau «New
Horizons»
apropant-se
a Plutó i la
seua lluna
més gran,
Charon.
NASA

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

La sonda «New Horizons» ens ha donat una visió molt completa de Plutó

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Segurament que recordareu de quin artefacte us parlo: es tracta de la nau *New Horizons* que va ser llançada a l'espai el 19 de gener del 2006, amb l'objectiu d'anar fins a Plutó per estudiar-lo. Aquest astre era considerat el novè planeta del sistema solar fins al 24 d'agost del 2006 en què és anomenat «planeta nan», és a dir, un cos del conjunt d'objectes que formen l'anomenat «cinturó de Kuiper» que es troba més enllà de Neptú). L'investigador principal del projecte d'una sonda que havia de portar a cap, com a missió primera, l'estudi de Plutó, Alan Stern, ha publicat en el número del juny passat de la revista *Investigación y Ciencia* un llarg article que ens explica com ha anat tot i el resultat de les observacions fetes per la *New Horizons* fins ara. Crec que serà bo fer-vos-en un resum.

La història d'aquesta sonda és molt llarga. La NASA americana, després de cancel·lar l'any 2000 una possible missió a Plutó pel seu cost massa alt, cosa molt protestada per científics, va acceptar que es fes una competició d'idees per a una realització més econòmica. Es presentaren 5 propostes i va guanyar la del científic que ara ens ho explica en l'article dit. El pressupost de 650 milions de dòlars va ser acceptat i el 19 de gener

del 2006, com hem dit, s'enlairava la sonda *New Horizons*, amb 478 kg de pes, que passà a frec de Júpiter el 28 de febrer del 2007 i arribà a les envistes de Plutó el 2015, quan ja només en pesava 445, perquè havia gastat bona part del seu combustible. El seu màxim acostament va ser el 14 de juliol. L'articulista ens explica l'ànsia i neguit amb què aquell dia estaven ell i Charles Bolden, director de la NASA, i altres astrònoms, esperant la resposta de la sonda que ja tenia posats en marxa els aparells per fer la seva feina. Va ser un esclat d'alegria quan començaren a rebre la informació correcta que esperaven. La sonda no es va quedar en òrbita de l'astre, però en va obtenir una gran multitud de dades. Més de 400 observacions, d'una durada de 8 minuts, fetes amb els set aparells molt sofisticats que duïa i que analitzaren la temperatura, la pressió atmosfèrica, la densitat i composició de l'atmosfera, les interaccions amb el vent solar i altres detalls, a més de la càmera fotogràfica que va permetre, amb les fotografies molt clares que obtingué, confeccionar un mapa molt complet de Plutó.

L'estudi de les dades i la seva interpretació va durar uns quants mesos. Ens diu Alan Stern que se'ns ha donat una visió molt nova de l'astre. A més del seu diàmetre, 2.377 km (una mica més gran del que es creia), s'ha vist que la seva densitat mostra que ha de tenir una capa oceànica d'aigua líquida a les seves profunditats. La seva superfície no és tan plana com hom creia: muntanyes que arriben a 4,5 km d'alçada, gel de nitrogen amb vastes glaceres, falles de molts quilòmetres, terrenys caòtics, penya-segats de metà... La gelera més gran ha rebut un nom: *Sputnik Planitia*. Cobreix una àrea de 800.000 km². Es veu geològicament viva. I encara molts més detalls que ja no cal que us expliqui.

La *New Horizons* també va prendre detalls dels cinc satèl·lits de Plutó. Us ho explicaré la setmana que ve. Ara està seguint la seva marxa per l'espai del cinturó de Kuiper i se l'ha programat perquè quan arribi a les envistes de l'objecte kuiperià anomenat 2014MU69 en faci també un estudi. Això serà a les primeries del 2019. Els seus aparells es troben en bon estat i els de la NASA es veuen optimistes. Ja ens en diran alguna cosa quan es produeixi l'encontre.

**JOAN PALLARÈS-
PERSONAT**

Historiador

jpallarespersonat@gmail.com

Nascuda a Lleida el 1463, Maria Llorença Llong va ser una monja clarissa caputxina la qual sovint ve esmentada com a Maria Longo a causa de la seva residència al sud de la Itàlia actual, al regne de Nàpols. De fet, sembla que la seva ascendència era noble, de la família dels Requesens. El 1483 es va casar amb el cavaller valencià Joan Francesc Llong, de qui va prendre el cognom.

A la mort d'Alfons el Magnànim, el 1458, el reialme es va separar de Catalunya-Aragó i la corona va quedar en mans de Ferran I, fill il·legítim del monarca, mentre que aquí pujà al tron Joan II. El 1494, a la mort de Ferran de Nàpols, Carles VIII de França envai Nàpols, fent fora l'hereu, Alfons II, el conflicte s'estengué fins a la intervenció de Ferran el Catòlic que pel 1504 incorporà de nou Nàpols.

Joan Francesc Llong era secretari del rei Ferran el Catòlic i el 1506 va incorporar-se com a regent a Nàpols. La família s'hi va traslladar i pel 1510 Maria Llong quedaria vídua i amb tres fills, a més de malalta incurable, sembla que d'alguna mena d'artritis que la prostrà temps i temps, fins que aniria en pelegrinatge a la Santa Casa de Loreto, on es guariria miraculosament i demanaria l'hàbit de terciària franciscana. Retornada a Nàpols i amb diverses companyes, moltes dames d'alta posició, va fundar l'Hospital d'Incurables, *Santa Maria dei Popolo degli incurabili*. Es va fer càrrec de

malalts pobres de pronòstic inguarible en aquells anys, amb malalties degeneratives, sífilis, que restaven totalment abandonats. A l'hora va emprendre una renovació espiritual amb la Companyia dels Blancs o la Companyia de l'Amor Diví.

L'excel·lent posició i els bons contactes de les integrants de l'admirable obra, va propiciar i facilitar l'obtenció de nombrosos privilegis i ajudes papals, des dels inicis i per diversos papes. El 1523 Climent VII aprovaria els seus estatuts; a més assistien els condemnats a mort.

El 1530, quan sant Gaetà s'instal·là a Nàpols i Maria Llorença Llong el prengué com a director espiritual, va determinar fer-se monja de clausura. El 1535 obtindria del papa Pau III la butlla per fundar un monestir seguint la regla franciscana de santa Clara, fundant amb altres dames nobles el monestir de Sant Joan de Jerusalem, a Nàpols. En fou la primera abadessa fins al 1539 en què un atac de feridura la va fer renunciar al càrrec. Moria poc després, el 21 de setembre d'aquell any a l'edat de 79 anys.

El monestir quedà a l'obediència de la reforma clarissa que havien fet santa Colette de Corbie, retornant a l'austeritat. Un breu del papa Pau IV, de 1555, les va reconèixer com a les primeres Clarisses Caputxines. La causa de la seva beatificació va iniciar-se el 1879 i avui Maria Llorença Llong és reconeguda com a venerable.

GENT DE CASA

Maria Llorença Llong

Maria Llorença Llong.

Hospital
d'Incurables,
«Santa
Maria dei
Popolo degli
incurabili»
de Nàpols.

CRÍTICA TEATRAL

ANDREU SOTORRA
andreu.sotorra@gmail.com

El virus de la gelosia

Quan Iago es posa davant el faristol, equipat amb micro i càmera, i pronuncia diverses vegades l'insult «Odio el moro!», adreçant-se a un hipotètic senat, la imatge no està gaire lluny de segons quines proclames xenòfobes actuals.

Quan Desdèmona entra a la pista lliscant feliçment amb patinets, un intueix que la cosa potser anirà de patinatge sobre gel i, en conseqüència, de rellicades que acabaran esmicolant l'ànima dels personatges. I quan Otel·lo entra en joc, un es convenç que, per l'estètica contemporània amb què s'ha caracteritzat, en Iago potser l'hauria encertat més si en comptes d'odiar «el moro» hagués insultat el manai-dient: «De moro i de senyor, se

n'ha de venir de mena!»

La companyia concentra la seva versió de l'obra en els tres personatges principals i deixa fora el quart, Cassio, el col·laborador inconscient de la malifeta, que abandonen en l'absència d'un punt indeterminat de les grades, quan Iago hi llença el mocador de la penyora que provoca la tragèdia després que Otel·lo se sent posseït per la gelosia covada amb el maquiavel·lisme del conseller Iago que, com ha quedat dit, «odia el moro» perquè en el fons cobeja la seva jove esposa Desdèmona i també perquè no pot esgarrapar el poder que Otel·lo ha concedit a Cassio.

L'habilitat de l'adaptació d'Oriol Tarrasón consisteix a aclarir l'eix bàsic, reduint bona part del text i centrant tota l'atenció en el fer i desfer del triangle protagonista. És així com la tragèdia clàssica s'eleva com una relectura contemporània de la nafra de la violència de gènere i dels camins tortuosos de la gelosia. La companyia fa un *Othello* expressionista que fixa el retrat d'un Iago empedreït en el seu fer manipulador, un Otel·lo emboirat per l'excés de confiança en el conseller Iago, i una Desdèmona incapaç d'entendre quin és el virus que ha provocat el gir de l'amor d'Otel·lo. En menys d'una hora i mitja, la paraula de Shakespeare brolla d'una manera excel·lent a través de cadascun dels tres intèrprets.

Els actors Arnau Puig i Òscar Intente i l'actriu Annabel Castan protagonitzen la versió de l'obra «Othello» de la companyia Les Antonietes.
© Les Antonietes

«OTHELLO»,
de William Shakespeare
Adaptació d'Oriol Tarrasón
INTERPRETS: Annabel Castan,
Òscar Intente i Arnau Puig
DIRECCIÓ: Oriol Tarrasón, Cia
Les Antonietes
La Seca Espai Brossa, Barcelona.
Fins al 24 de juny

AMB BON HUMOR

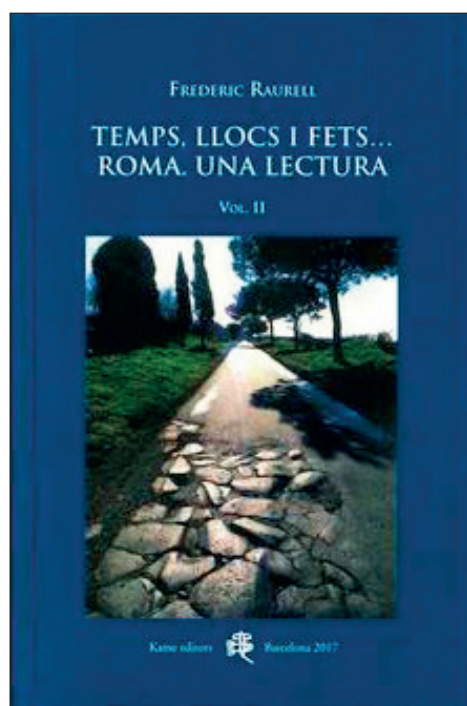

CRÍTICA LITERÀRIA

ROSA MARIA BOIXAREU
Síndica de Greuges de la URL

Una alenada d'aire fresc

FREDERIC RAURELL
Temps, Llocs i Fets...
Roma. Una lectura (Vol. II)
Kame editors, 2017, 364 pàg.

Això és la lectura de qualsevol llibre de Frederic Raurell, sigui d'estudi-investigació bíblica sigui del gènere «memòries» on situo aquest *Temps, Llocs, Fets...* un segon volum, m'agrada pensar, premonitori d'altres a venir. Elegant en les formes redaccionals, subtil, fina ironia, no amaga la fermesa de la seva manera de pensar ben amanida de franciscanisme. Una recomanació: no passeu per alt les notes a peu de pàgina, imprescindibles per fer una lectura completa i profitosa del llibre.

Roma, «la ciutat més interessant de totes les que he conegut...», és el marc per on passem tot resseguint el temps d'estudiant de l'autor i les seves sovintejades estades al llarg de molts anys. Coneix la ciutat i el que s'hi cou, en l'àmbit històric, eclesiàstic, popular, polític... la bellesa de la ciutat és la seva vida, la d'ahir i la d'avui. Es pot parlar de Roma sense la referència al Vaticà? La mort del papa Pacelli, Joan XXIII un nou Papa un nou estil, Pau VI, els orígens de la Guardia Suïssa, el Concili Vaticà II, les universitats, la Cúria... i tants noms, fets i esdeveniments més o menys coneguts però que teixeixen i protagonitzen l'entramat de la història amb les seves llums i ombres.

També hi ha algunes referències a persones i fets més propers com la visita del bisbe caputxí armeni Ciril Zohrabian (Olot 1952) a qui dedica tot un capítol com «una manera de restituir-lo a la història», on hi veig un paral·lelisme amb la recuperació que fa del bisbe de Calahorra Fidel Garcia Martínez (1921-1953) en el volum I (i tants que en queden!); algun retall sobre Barcelona, per exemple la Caputxinada (març 1966), no volent cloure aquesta breu ressenya sense fer esment del caputxí Jordi Llimona, concretant-ho amb «la seva original pedagogia: ajudar a preguntar i preguntar-se conscient que en la pregunta hi ha la semença d'obertura, de llum i de maduració».

RAUXA

El xiprer del claustre

(Aquesta és una història vella, sortida fa molts segles de la mirada atenta d'algun monjo que caminava en silenci pel claustre del monestir...)

Amb la primera claror del dia els ocells abandonen el xiprer on han passat tranquils la nit. La nova llum els fa oblidar fàcilment el perill de la fosca; ara es veuen capaços d'anar on vulguin i no paren de volar amunt i avall. Els sembla que ho poden fer tot, no són conscients de la seva insignificança, ignoren que són uns éssers petits amb unes ales minúscules. Si ara poden volar és perquè de nit l'espessor del xiprer els ha protegit de la rosada que els mulla les plomes i els refreda el cos; els ha salvat de les urpes tallants d'òlibes i mussols, i de les dents esmolades de gats i guineus. La força que tenen ara no els ve d'ells mateixos, de les pròpies forces, com creuen ells, sinó del repòs que els ha ofert el silenciós i fidel xiprer.

Abans no es pongui el sol han de tornar al lloc d'on han sortit. L'oblit de l'origen els és necessàriament fatal, perquè fora de l'arbre només hi ha la mort. La llum de dia és enganyosa, no dura sempre. Si estan atents, l'arribada del vespre ha de ser l'avís que els dugui a tornar a casa. Llavors, en confiança plena, es poden ajocar dins del venerable arbre que sempre els protegeix; els qui s'adormen en ell, malgrat la nit, veuran aparèixer un nou dia.

EDUARD BRUFAU

XAVIER MORETÓ
Consiliari de Vida Creixent

El llegat de la nostra vida

El darrer capítol del temari de Vida Creixent d'enguany porta per títol *Deixar el món millor de com l'hem trobat*. No hi ha dubte que, a mesura que anem perdent les forces, tenim més present la fi dels nostres dies. És llei de vida... Què en quedarà, del nostre pas per aquest món?

No hem de tenir por de parlar de la mort. Els cristians no podem caure en el tabú del món. Vivim en una societat que dissimula i amaga la mort, que fa com si no hi fos, però és una realitat que no podem obviar, sobretot nosaltres, els cristians. Només cal adonar-se que, mentre a la ciutat s'amaguen els cementiris —darrere de murs i mampares que només tapen—, els cartoixos, per

exemple, posen el cementiri al bell mig del claustre! Els monjos el veuen cada matí! Quin contrast. Hem de poder parlar de la mort en els nostres grups per la senzilla raó que ens porta al «moll de l'os» de la nostra fe: la resurrecció. Jesús ens ha deixat un gran missatge d'esperança: «Us guardaré un lloc amb el meu Pare, on no hi haurà més patiment ni més mort.» Hi ha altres cites que també ens poden ajudar: la de Pau: «Jo sé de qui m'he fiat...», o la frase de Simeó: «Ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau, els meus ulls han vist el salvador...», o el «quedeu-vos amb nosaltres, que ja es fa tard» dels deixebles d'Emmaús, o «creure és viure anticipadament

allò que esperem» d'Hebreus. Recordo un professor de la Facultat que ens va dir: «Quan arribem allà dalt direm: això em sona...»

Fa uns dies vaig rebre un missatge per WhatsApp que em va fer pensar. Es tractava d'un metge que estudia les experiències que en diuen *post mortem*, és a dir, les de persones que entren en coma i, en tornar a la vida, expliquen les visions que han tingut. Hi ha metges que creuen que són producte d'una reacció química quan es mor el cervell. Tanmateix, en el cas que explicava el malalt tenia consciència, una altra consciència, amb la mort cerebral ja diagnosticada. La mort que dona pas a un altre nivell de consciència... Per què no?

SOLSONA

Els cursos Alpha i Vida Creixent al bisbat de Solsona

Era l'any 2009 quan un grup de persones del bisbat de Solsona encapçalades per Mons. Xavier Novell, llavors secretari del bisbe Jaume Traserra, vam anar a Londres per tal de conèixer què eren els cursos Alpha que donava un sacerdot anglicà anomenat Nicky Gumbel.

L'experiència ens va agradar i, arribats a casa, vam engegar el primer curs Alpha a la parròquia de Verdú. Mons. Xavier Novell, llavors un simple sacerdot, va dur el timó d'aquell vaixell que tímidament va començar a navegar. Després de sopar era qui feia la xerrada cada dijous i després els responsables de cada grup duïen el col·loqui.

Tot plegat per donar a conèixer la doctrina de Jesús i la Paraula de Déu. Em va agradar especialment l'afirmació de la meua amiga Teresa quan, en una xerrada a Solsona, ens

va dir: «M'agradaria morir-me predicant el Senyor.» Amb persones així i a l'ombra del Senyor, el projecte no podia fallar!

A les persones que avui viuen l'experiència d'un curs Alpha, en acabar-lo, si ja «tenen una edat», se les convida a formar part d'algun grup de Vida Creixent. Aleshores, la utilitat d'aquests cursos es veu incrementada per la revitalització que solen donar a la nostra Vida Creixent. No hi ha res més rellevant que poder compartir amb aquells que senten com nosaltres la fe en Jesucrist.

Si a poc a poc ens acostem a la Casa del Pare, res més escaient que fer-ho a la taula d'un grup d'Alpha i després amb els amics de Vida Creixent.

JAUME VALL BORDA

AGENDA

JULIOL

La secretaria estarà oberta fins al dijous dia 5.

SETEMBRE

Dijous 13: reunió d'animadors.
A les 5 de la tarda, a València, 244, planta 4a, sala d'actes.
Tema I: «Joan XXIII.»

Agenda

Barcelona

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **diumenge 24 de juny**, a les 18.00, espiritualitat i litúrgia *Ser cristià en un món nihilista* amb la Gna. Griselda Cos; el **divendres 29 de juny**, a les 19.30, celebració de la solemnitat de Sant Pere i Sant Pau (tel. 923 028 915).

SANTEDAT

El **dilluns 25 de juny**, a les 19.00, presentació del document *Gaudete et exsultate* amb Mons. Joan Enric Vives; Annabel Carbonell, Josep Codina, Cristina Martínez i Suso Món. Sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret, c/ Roger de Llúria, 5 - Barcelona.

PREGÀRIA

El **dimarts 26 de juny**, a les 19.00, pregària, música i silenci a la sala del Càntic del convent dels Caputxins de Sarrià (c/ Cardenal Vives i Tutó, 2 - Barcelona).

CARILLÓ

El **diumenge 1 de juliol**, a les 12.00, concert de carilló d'Anna M. Reverte amb temes de Lady Gaga, Michael Jackson i Mecano. Lloc d'audició: pati dels Tarongers o Galeria Gòtica del Palau de la Generalitat de Catalunya.

Girona

PASTORAL DEL TRÀNSIT

El **diumenge 1 de juliol**, a les 19.00, missa en la Jornada de responsabilitat en el Trànsit a l'església parroquial de Sant Josep de Girona. Presideix el bisbe Francesc Pardo.

Lleida

CONTES

El **dimecres 27 de juny**, a les 17.30, tarda de contes per a nens de 3 a 6 anys al claustre de la seu vella de Lleida.

Solsona

SANTUARI EL MIRACLE

Del **divendres 29 de juny al dimarts**

3 de juliol, curs *Ikebana* amb Ferran Rodríguez. Més informació: tel. 973 480 002.

Tarragona

ICONES

Del **dimecres 1 d'agost al dilluns 6**, a Albà, curs intensiu d'iconografia bizantina amb Neculai Saftiu. Tel. 678 933 391.

Terrassa

SANT PERE

El **divendres 29 de juny**, a les 11.30, el bisbe Josep Àngel Saiz presideix la missa a la parròquia de Sant Pere de Rubí amb motiu de la festa patronal.

CATEDRAL

El **diumenge 1 de juliol**, a les 10.00, Mons. Josep Àngel Saiz presideix la missa a la catedral per la festa major de Terrassa.

Tortosa

CATALONIA SACRA

El **dissabte 30 de juny**, a les 12.00, itinerari per l'església de Sant Miquel de Batea. www.cataloniasacra.cat

Urgell

FEMAP

El **divendres 29 de juny**, a les 21.00, l'Escolania i la Capella de Música de Montserrat actuaran al Festival de Música Antiga dels Pirineus, a la catedral de la Seu d'Urgell; el **dissabte 30**, a les 21.30, ho faran a l'església de Sant Domènec de Puigcerdà.

Vic

MUSEU EPISCOPAL DE VIC

El **divendres 29 de juny**, a les 10.00, activitat *Els secrets del Museu* per a nens de 7 a 12 anys. Inscripcions: tel. 938 869 360.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè les xarxes socials afavoreixin la solidaritat i el respecte

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut del
Departament de Presidència de la
Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

[f](https://www.facebook.com/catalunyacristiana) /catalunyacristiana

[@catcrist](https://twitter.com/catcrist)

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Víctor Gay, GIRONA; Miquel Àngel Martín, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Jaume Aymar, Pilarín Bayés, Antòni Bentué, Rosa M. Boixareu, Esther Borrego, Agustí Codinach, Antoni Coll, Jaume Gabarró, Joan Guiteras, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Josep Miró, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, F. Xavier Parés, Quique, Ignasi Ricart, Josep Riús-Camps, Lluís Serra, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat
(Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat
(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat
(Publicitat)

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA
Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272
SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

CARME MUNTÉ

La història del colombià Daniel Umberto González donaria per fer-ne un culebrot. La major part dels 50 anys de vida els ha passat al carrer enmig de la violència més salvatge i exercint la prostitució com a transsexual. Perquè, de fet, Daniel Umberto en un moment donat va convertir-se en Astrid Daniela. Tota aquesta vida ha fet un tomb radical arran de la seva conversió al santuari de Medjugorje. Ara es dedica a ajudar altres prostitutes amb casa, papers i feina. Properament la seva vida es publicarà en forma de llibre.

Quina és, a grans trets, la seva biografia?

Em dic Astrid Daniela, però el meu nom vertader és Daniel Umberto. El 2 d'agost faré 50 anys. Els pares tenien tres nens i anhelaven la nena, però vaig néixer jo, també noi. Aleshores el pare, que era xef del narco Pablo Escobar, ens va abandonar. Quan tenia 9 anys, la mare es va suïcidar, i aleshores vaig decidir fer vida al carrer. Vaig conèixer el món de les bandes juvenils, de la droga, de la violència, de la presó i de la prostitució. Vaig començar a vestir-me de dona. Als anys vuitanta la violència campava per Cali, i el travesti i el transsexual eren considerats escòria. Me'n vaig anar a Medellín el 1986, coincidint amb la visita de Joan Pau II.

Què va significar per a vostè la visita de Joan Pau II?

Va ser providencial. A partir d'aleshores li vaig demanar a la Mare de Déu que m'ajudés a sortir del país. En un mes vaig aconseguir prou diners per viatjar a Europa. Tan bon punt vaig arribar a Itàlia, vaig visitar el Vaticà. A Milà vaig passar-hi 28 anys. Alhora que exercia la prostitució em dedicava a recórrer els santuaris d'arreu del món. Molts em parlaven de Medjugorje. En el fons, sabia que el dia que hi anés la vida em canviaria radicalment.

Ja a Barcelona, coneix l'advocat Ignacio Sánchez Meya, que exercia l'apostolat pels voltants del Camp Nou.

Astrid Daniela González va canviar de vida arran de la conversió a Medjugorje

Grup impulsor de l'Apostolat Santa Maria Magdalena al santuari de la Mare de Déu de Lord. Astrid amb abric blanc

«Vaig tornar als voltants del Camp Nou per ajudar les prostitutes»

Em va donar una estampeta i em va dir que la Mare de Déu em convidava a visitar-la a Medjugorje. Era un pas molt gran, perquè significava deixar tot el que havia conegut fins aleshores: la prostitució, la droga, la malaltia, la violència...

Què va significar Medjugorje?

Va significar un lliurament total a la Mare de Déu. En tornar a Barcelona ja no era la mateixa. Una nit vaig anar al Camp Nou, em vaig asseure al lloc de sempre però vaig sentir una força que m'impulsava a anar-me'n. Vaig veure clara la meva missió: tornaria al Camp Nou però per ajudar les altres prostitutes i exposar-los el missatge alliberador de la Mare de Déu.

Quin és l'objectiu de l'associació Apostolat de Santa Maria Magdalena?

Facilitem papers, habitatge i feina perquè les prostitutes, especialment transsexuals, puguin dei-

xar-ho. A més, he decidit tornar a ser home: em tallaré el cabell i em trauré les pròtesis mamàries. Cal dir que a l'associació he trobat la família que mai no vaig tenir, i això que no som parents! Ens uneix la fe en el Senyor i formem la gran família de Crist! L'advocat Ignacio Sánchez Meya i Jordi Bosch, director de l'ONG Banc Farmacèutic, són com el meu pare i el meu germà gran, i són l'ajuda necessària per tirar endavant l'associació.

Vostè, a més, vol fundar una nova congregació.

He fet els vot de pobresa, de castedat i d'obediència i m'agradaria fundar una nova congregació, però per a això necessito els permisos necessaris. Vaig participar en la trobada PuntBCN, organitzada per Comunió i Alliberament, i vaig conèixer-hi Toni Vadell, bisbe auxiliar de Barcelona. Ha mostrat molt interès en el projecte.

Club més Amics

Associació Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel

Contacte

Tel. 934 092 700

info@clubmes.cat

www.clubmes.cat

DEL 6 AL 13 DE JULIOL

PELEGRINATGE a la PULLA

El sud d'Itàlia més autèntic i santuari Pare Pius

DEL 5 AL 12 D'AGOST

PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Camí de fe, cultura i història

DEL 13 AL 23 D'AGOST

L'ÍNDIA

Colors del Rajasthan

DEL 8 AL 19 D'OCTUBRE

SUD-ÀFRICA

El gresol multiracial més austral

DEL 13 AL 22 D'OCTUBRE

REGNES DE L'HIMÀLAIA: NEPAL I BUTAN

DEL 23 AL 30 DE NOVEMBRE

PALAU MINOICS I MONESTIRS DE CRETA

Pelegrinatge a Astúries
SETEMBRE 10-14

NOVEMBRE

NOVEMBRE

DESEMBRE

Any Jubilar Marià al Santuari de Covadonga,
Jubileu a Santo Toribio de Liébana

CRETA Palaus Minoics i Monestir de Creta

NOVA YORK Llums de Nadal

ALPS ITALIANS Pessebres dels Alps

Club⁺amics

Organització tècnica

Ruth Travel GC 1478